ANT

Kayseri olaylarını kimler, niçin tertipledi?

Haftalık Dergi • 15 Temmuz 1969 • Sayı 133 • 125 kuruş

HAFTANIN NOTLARI

Alkılıç Kampanyası

142. maddenin çilekeş mahkumu Şadi Alkılıç için yurt dışında açılan kampanyalar yeni bir safhaya girmiştir. Uluslararası Af Kurumu (Amnesty International), Amerika'da yeniden bir Şadi Alkılıç kampanyası açacaktır. Bu kurum, aynızamda İngiltere ve Almanya'da da basına ve televizyona Alkılıç'ın sağlık durumuyla ilgili haberler ulaştıracaktır. Londra'daki Kardaş Derneği'nin açtığı kampanyada toplanan imzalar ve dokümanlar da, Strasburg'daki Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na gönderilmiştir. Öte yandan uluslararası bir kuruluş olan Kızılhaç da, Alkılıç'ın sağlık durumuyla ilgilenmektedir. Buna karşılık, Türkiye'de hiçbir kuruluş Alkılıç'ın durumuna eğilmemekte, aylarca önce tam teşekküllü Haydarpaşa Nümune Hastanesi'nden alınan ve sağlık durumu nedeniyle hapiste tutulamayacağını belirten raporun akıbetinin ne olduğu da bilinmemektedir. Bu rapora rağmen Alkılıçı hâlâ hapiste tutmakta diretenler, sorumluluktan kurtulamayacaklardır.

6 *haziran*

19 derneğe dava

■ Mayıs ayında İmran Öktem'in cenazesine saldırılmasını kınayan 19 dernek hakkında savcılığın «kapatılma» talebiyle dava açılmıştır. Yayınlanan bildiriyi savcılık, «bir siyasi parti organıymış gibi siyasi iktidarları tenkit ve gayeleri dışında siyasi faaliyet» olarak görmüştür. Aynı amaçla bir yürüyüş yapan ve bildiri yayınlayan Yargıtay ile Danıştay'ın da feshinin istenip istenmeyeceği merakla beklenmektedir. Kapatılması istenen kuruluşlar arasında TMGT, TÖS, FKF ile çeşitli öğrenci dernekleri bulunmaktadır.

Aydın'da sömürü

■ Aydın'daki özel sermayeli tekstil fabrikasının 1500 işçisi, işyerindeki çok kötü şartlar altında ortalama 15 lira gündelikle çalıştırılırlarken, AP'li çiftlik ağası idare meclisi üyelerinin ve bunlara 3500 lira maaş, yılda üç ikramiye karşılığı yardakçılık yapan, tam konforlu lojmanlarda oturan bir avuç sömürücünün sefahat hayatı yaşaması, «kapitalizmin fazileti»ni gözler önüne sermektedir. Balolar, şampanyalar, pikniklerle yaşayan, işçinin kışlık kömürünü ucuza kapatarak evlerine, özel atelyelerine gönderen bu şefler, işçilerin en küçük hak talebi olunca «komünistlik» damgasını yapıştırmaktadırlar. Tekstil Fabrikasındaki sömürüye karşı işçinin tepkisi gün geçtikçe büyümektedir.

Direniş toplantısı

■ Türkiye Kamu Personeli Sendikaları Konfederasyonu ile Belediye Zabıtası Sendikaları Federasyonu'nun düzenlediği «Büyük Direniş Toplantısı» Spor ve Sergi Sarayı'nda yapılmıştır. Konuşan hatiplerin Personel Kanunu Fiyaskosu, Emekli Sandığı'nın kötü yönetimi, Sendikalar Kanunu aldatmacası dolayısıyla iktidarları şiddetle suçladıkları toplantıda üç binden fazla dinleyici topluluğu, «Hak ve menfaatlerini elde edinceye ve insanlık haysiyetine yaraşır bir yaşama düzeyine erişinceye kadar anayasanın tanıdığı özgürlüklerin tümünü kullanarak direneceğine» andiçmiştir.

7 *haziran*

Sükan'ın şaheseri!

İçişleri Bakanı Sükan'ın, tarafsız bir bakan olarak değil, Türkiye'de faşizmi hakim kılmakla görevli bir sokak politikacısı olarak çalıştığı, geçen hafta yayınlanan «Türkiye'de Aşırı Sol Hareketler Üzerine» adlı kitapla bir kez daha belgelenmiştir. Bu kitapta, Sükan'ın mecliste yaptığı sol hareketler ve öğrenci olaylarıyla ilgili konuşmalar ve bu konulardaki fotoğraflar yeralmaktadır. Kitabın ilginç yanı, «FKF kasalarında bulunan ünlü komünistlere ait resimler ve yazılar» ile gerilla kitaplarına taş çıkartacak «molotof kokteyli ve fitilli şişe» fotoğraflarına da yer verilmiş olmasıdır.

DPT Raporu

■ Devlet Planlama Teşkilatı, 1970 yılı program çalışmalarına esas olmak üzere hazırladığı raporda, Türkiye ekonomisinin dar boğaza sürüklendiğini, özellikle ödemeler dengesinde önemli açık verildiğini belirtmekte, 1970 yılından itibaren rasyonalizasyon esasına göre düzenlenecek yeni bir iktisadi politika izlenmesini istemektedir. DPT raporunda, 1966-68 dönemindeki dış yardımların yüzde 55'nin dış borçların amortismanı ve faizi olarak yine dışarıya ödendiği açıklanmakta, bazı vergi tedbirleriyle gelecek yıldan itibaren imalat ve ihracat projeleri dışındaki yatırımların yavaşlatılması yada ertelenmesi gerektiği belirtilmektedir.

Yüce Divan talebi

■ Kayseri'deki kanlı olaylar üzerine TİP Konya Milletvekili Yunus Koçak, Cumhurbaşkanı Sunay'a bir telgraf çekerek Başbakan Demirel ile İçişleri Bakanı Sükan'ın Yüce Divan'a sevkedilmesini istemiştir. Koçak'ın telgrafında, «Bu tertiplerle başlayıp devam edecek bir seçim kampanyası bütün yurtta bir iç savaşın başlangıcı olabilir. Böylece seçimler çözüm yerine daha büyük karışıklıklar getirebilir. Bu hükümet ve bu zihniyetle seçime gidilemez. Bu nedenle parlamentonun hemen toplanması, başbakanın ve içişleri bakanının yüce divana sevki gerekir.» demiştir.

8 *temmuz*

«Birlik» yasaklandı

■ AP iktidarı, Almanya'daki işçilerin çıkardığı «İşçi Postası» Gazetesi'nden sonra öğrencilerin yayın organı olan «Birlik» Dergisi'nin de yurda sokulmasını yasaklamıştır. Bunun üzerine bir bildiri yayınlayan Almanya Türk Öğrenci Federasyonu, «AP iktidarının hukuk dışı tutum ve davranışları bir alışkanlık haline getirdiğini» belirtmiştir.

Aybar'ın demeci

■ Aydın köylerindeki gezisi sırasında Amerika ile imzalanan yeni temel anlaşmaya değinen TİP Genel Başkanı Aybar, TİP'in iktidara gelmesi halinde Amerika ile imzalanmış diğer ikili anlaşmalar gibi bu anlaşmanın da feshedileceğini belirtmiş, «Türkiye'ye bu anlaşmada tanınmış gibi görünen haklar, gerçekte kağıt üzerinde kalacaktır. Bu anlaşma mutlaka mecliste görüşülmelidir» demiştir.

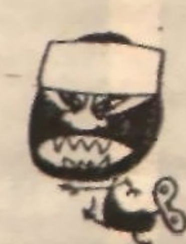
Kanlı Pazar davası

■ Kayseri'de yeni bir «Kanlı Pazar» yaratılırken, dört ay önce iki kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan Kanlı Pazarın tek tutuklu sanığı Ahmet Atılay'ın 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan ilk duruşmasında, gerçekte sanık sandalyesine oturması gereken ümmetçiler, müdahil olarak duruşmaya giren Eflan Aytaç'ın avukatları Halil Azeri ile Nizamettin Üstündağ'a saldırmışlardır.

9 *temmuz*

Dil Kurultayı

■ Türk Dil Kurumu'nun son kurultayı kavgalar ve tartışmalardan sonra sona ermiş, tutucu çevrelerin adayları bu kuruluşun seçimlerinde de başarı kazanamamışlardır. «Atatürk'ün Vasiyeti» adlı kitabıyla İş Bankası'ndaki Atatürk hisse senetlerinde CHP'nin de hakkı bulunduğunu ileri süren ve CHP'nin Türk Dil Kurumu ile Türk Tarih Kurumu'nun milyonlarca liralık gelirlerine elkoymasına sebep olan Mazhar Leventoğlu, mahkeme kararıyla kurultaya katılabilmiş, fakat kendisine söz verilmemiştir. Kurultay, Atatürk'ün hisse senetleri konusunda CHP'nin talebinin reddi ve kurumun her yıl verilen 2 bin liralık edebiyat ve bilim ödüllerinin 5 bin liraya çıkarılması yolunda karar almıştır. Kurultay, iki AP parlamenterinin adları bulunan listenin 50 oy alabilmesine karşılık, ilericilerin listesini büyük çoğunlukla yönetim kuruluna seçmiştir. Görev bölümünde de başkanlığa Prof. Macit Gökberk getirilmiştir.

Tutuklandı

■ Erzurum Üniversitesi Edebiyat Fakültesi son sınıf öğrencilerinden FKF Erzurum Sekreteri ve TİP üyesi Demir Pekol, komünizm ve kürtçülük propagandası yaptığı iddiasıyla tutuklanmıştır. Şubat ayında Pekol'un dâva konusu konuşmayı yaptığı Muş'taki toplantıda bulunan üç TÖS'lü öğretmen hakkında da soruşturma açılmıştır. Bursa'da Aydın Volkan adında bir öğrenci de; AP'lilerin ihbarı üzerine «komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla tutuklanmıştır.

Yeni bir «halk sektörü» skandalı!

«Halk sektörü» teranesiyle özellikle Almanya'daki işçilerimizden toplanan paralarla kurulan Balıkesir «Elektro Mekanik Sanayi Tesisleri A. Ş.» hakkında yapılan inceleme sonucunda düzenlenen rapor, işçilerden ve dar gelirli yurttaşlardan toplanan paraların nasıl çarçur edildiğini ortaya koymuştur. Ankara'da İşletme İktisadi Enstitüsü'nde görevli Doç. Dr. Alpaslan Peker'in fabrikada bir hafta kalarak hazırladığı raporda, işyerinde yüksek mühendis çalıştırılmadığı, idare meclisi üyelerinin ve sair personelin yetersiz kişiler oldukları, bir maliyet muhasebesi kurulmadığı ve fabrikanın ortaklara temettü dağıtmadığı belirtilmektedir. Üç yıldır belirli bir imalatta bulunmayan fabrikanın halen 2 milyon 400 bin lira gösterilen sermayesinin yarıdan fazlasının harcandığı da ifade edilmektedir. Öte yandan CHP'li kapitalistlerin yüzer bin lira koyarak temellerini yükselttikleri Balıkesir İSBİR Sentetik Çuval Fabrikası'nın temel atma töreninde AP erkanı da hazır bulunarak dua etmişlerdir. AP - CHP ekonomik işbirliğini belgesi olan yukarıdaki fotoğrafta, eski bakanlarda Tekin, Maliye Bakanı Bilgehan ve Balıkesir valisi törende dua ederlerken görülüyor.

10 temmuz

TÖS seçimleri

■ Kayseri'de başlayan fakat *tertiplenen saldırı* yüzünden yarıda kalan TÖS Büyük Kongresi'ne Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi salonunda devam edilmiş ve seçimler burada *sonuçlandırılmıştır.* Tüzükte yapılan değişikliğe göre genel başkan seçimi doğrudan doğruya yapılmış ve Fakir Baykurt 262 oyla yeniden genel *başkanlığa* seçilmiştir. Genel yönetim kuruluna Haliţ Erdoğan, Enver Atılgan, İbrahim Küçük, Besim Nebioğlu, Fettar Başol, Pakize Türkoğlu, *Hasan* Sıtkı Aydın, Burhan Bursa, Ekrem Kabay, Sadi Karahan, Niyazi Aygun, Mehmet Er, Zübeyde Tanır, Bahattin Uyar, Osman Şenkaya, *Mustafa* Kara, Nedim Şahhüseyinoğlu, Bekir Durgun, Sadrettin Eyüboğlu, Ebubekir Revan, yürütme kuruluna da Dursun Akçam, Necati Başak, Osman Akın, Mehmet Cihangir, Hulusi Gökçe, Kazım Taş, Cevat Geray seçilmişlerdir. (TÖS Kongresi'nin tafsilatı gelecek sayımızda yayınlanacaktır.)

Ehl-i Beyt Gecesi

■ Halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif, *29 Haziran gecesi* Adıyaman'da bir konser vermiştir. Ehl-i Beyt Gazetesi'nin düzenlediği bu gecede laiklik ve anayasamızla birlikte alevilik sorununun tartışılacağı bir açık oturum yapılacağı da ilan edilmiş, ancak Adıyaman Valisi, gerekçe göstermeden bu açık oturumu yasaklamıştır.

11 temmuz

TİP'e saldırı

■ Şarkışla'da TİP İlçe merkezi *binasının* kapısı gece yarısı meçhul kimseler tarafından kırılarak içeriye girilmiş, partiye ait bütün evrak yırtılmış ve parti levhası yerinden sökülerek *parçalanmıştır.* TİP İlçe Başkanı marangoz Naim Güleç, durumu savcılığa bildirmiş, faillerin yakalanmasını istemiştir.

Giriş sınavları

■ Yedi şehirde birden yapılan üniversite giriş sınavlarına bu *yıl 65.169 lise mezunu* öğrenci katılmıştır. Yapılan resmi açıklamaya göre, üniversite ve yüksek okullar kabul edilecek öğrenci sayısı sadece *11.230'dur. Giriş* sınavına katılan öğrenciler ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, 53.939 öğrenci yüksek öğrenime devam etmek, yurda yararlı olmak *istediği halde açıkta* kalacaktır. Giriş sınavlarıyla ilgili olarak FKF ve diğer öğrenci kuruluşları 50 binden fazla öğrencinin açıkta kala*cağını beli terek,* sınava katılan öğrencileri memleketi sömürge haline getiren zihniyete karşı direnmeye davet etmişlerdir. Bildiri dağıtılmasını *önlemek için polis sıkı* tedbirler almış, Ankara ve İzmir'de bildiri dağıtan 27 genci yakalamıştır. Ayrıca, Özel Yüksek Okullar Boykot Ko*miteleri Genel İcra* Konseyi üniversite ve yüksek okul giriş sınavlarının anayasaya aykırı olduğunu açıklamış, özel yüksek okulların kapatılmasını *istemiştir.*

12 temmuz

Tahliye edildiler

■ İşgalden sanık ODTÜ öğrencilerinin duruşmasına Ankara Üçüncü Asliye Ceza Mahkemesi'nde devam edilmiştir. Duruşmayı izleyen öğrenciler, sanık arkadaşları lehinde te*zahürat yaparak* «Bağımsız Türkiye» diye bağırmışlardır. Duruşmada üniversiteye giderek öğrencileri çıkartan görevli jandarmalar tanık ola*rak dinlenmiş ve öğrencilerin* direniş göstermeden teslim olduklarını söylemişlerdir. Duruşma sonunda Ergin Günce, Ercan Enç, Zeki Ertürk, *Erhan Yıldırım, Yusuf* Arslan, Tunca Şahin Yılmaz, Birol Ertuğrul, Münir Ramazan Ertulga tahliye edilmiştir. Muammer Soysal, Metin Tur*gut, İrfan Uçar ve İbrahim* Seven'in tutukluluklari devam etmektedir. Halen çeşitli hapishanelerde bulunan devrimci öğrencilerin çoğu *aylar geçtiği halde hakim ö*nüne çıkarılmadığı gibi, Sükan da teşkilatına genelge göndererek FKF şubelerinin sıkı şekilde denetlenmesini *emretmiştir.*

Fındık mitingi

■ Karadeniz'de fındık üreticisi*nin aracı ve tefeciler elinde* sömürülmesini protesto etmek üzere Fatsa İlçesi'nde 14 Temmuz pazartesi günü bir «fındık mitingi» düzenlenmiştir. *Üreticiler, artan pahalı*lığa ayak uydurabilmek için fındık fiyatının 730 kuruş olması gerekirken 570 kuruş fiyat biçilmesini de protesto et*mektedirler.*

·GÖZ GÖRE · YALÇIN ÇETİN·

İRTİCA AYAKLANDI

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

Sosyal Demokrat ihaneti !

KAYSERİ'de devrimci öğretmenlere karşı girişilen alçakça saldırının kimler tarafından hangi tarihi çelişkiyi istismar ederek kışkırtıldığı ve devlet kuvvetlerinin himayesinde nasıl gerçekleştirildiği kesinkes bilinmektedir. Diğer sayfalarımızda ayrıntılı şekilde açıklandığı gibi, Kayseri olayları, eninde sonunda tertipçilerinin, kışkırtıcılarının da başını yiyecek bir Endonezya provasıdır. Ancak gerçek devrimcilere karşı girişilen saldırıların en az bunun kadar tehlikeli, hattâ bundan daha sinsice olanı, «devrimcilik» **taslayıp solu paramparça ettikten sonra son anda işi jurnalcılığe varıran** «sosyal demokrat» **ihanetidir. Emekçi sınıfların ileri hareketlerini köstekiemek için egemen sınıflardan icazet alarak her memlekette zaman zaman tarih sahnesine çıkan bu** «sosyal demokratlar ihaneti», **Türkiye'de de son birkaç yıldır CHP'nin** «ortanın solu» **paravanası ardına gizlenmiştir. Ve bu ihanet uzun süre bir kısım samimi devrimcileri de kandırabilmiş, hattâ kendi saflarına çekebilmiştir. Ama seçimler yaklaşıp da, koltuk hesapları söz konusu olunca, CHP'nin devrimcilik maskesi düşmüş, ortanın solunun** «sosyal demokrat» **ihaneti bütün iğrençliğiyle sırıtmıştır.**

GEÇTİĞİMİZ hafta TÖS'ün Ankara'daki toplantısında CHP Genel Sekreteri ve ortanın *solunun lideri Ecevit'in devrimci gençler ve öğretmenler* tarafından protesto edilmesi işte bundandır. ANT'ın CHP ihanetine aylarca, hattâ yıllarca önce koyduğu doğru teşhis, bugün bütün gerçek devrimciler tarafından kabul edilmiş, Ecevit ve avenesi tarih sahnesinde layık olduk*ları yere oturtulmuştur.* İşte ihanetlerinin açıkça suratlarına çarpılmasıdır ki, bizim sosyal demokratları çileden çıkartmış, CHP'nin dümensuyundaki sözümona devrimci gazeteler Ecevit'i protesto eden gençleri Kayseri'deki saldırganlarla aynı potaya koymaya çabalarken, ortanın *solunun faşistlikten transfer şefleri ve sosyal* demokrasi dernekleri, FKF'li gençleri **«sol yobaz»**lıkla suçlamağa kalkışmışlardır. Hattâ, Ecevit'in yaverlerinden biri daha da ileri giderek, FKF'li gençlerin amacının **«AP'ye seçimlerde oy verdirtmek suretiyle sosyal bunalımların *patlama noktasına gelmesini temin etmek,* daha sonra iktidara hakim olacak faşist bir yönetime karşı halkı, köylü ve işçileri marksist bir hareket için hazırlamak»** olduğunu ileri sürmek komikliğine dahi düşmüştür. Oysa, devrimci gençler, CHP umumi katibini neden protesto *ettiklerini madde madde açıklamışlar ve* SBF'den Amerika'yla anlaşmış bir parti yöneticisini kovduklarını söylemişlerdir.

ŞU nokta kafalara danketmelidir: Kişi hangi partiden olursa olsun, ister kapitalist, ister köylü, ister işçi, ister öğrenci, ister memur, ister subay olsun, Amerikan işgali altındaki bir Türkiye'de Amerika'nın borusunu öttürdüğü, onun oyunları içerisinde rol aldığı sürece devrimci cepheden aynı muameleyi, aynı tepkiyi görecektir. Bay Sükan daha çok devrimci genç tutuklattırabilir, CHP de bunun el altından yada açıktan destekleyebilir, hattâ Faruk Güventürk gibi bir general «Genç, enerjik, dinamik, çalışkan ve cesur başbakanım» **nutuklarıyla iktidara cesaret verip sola karşı cihad açabilir. Sükan'ların, Ateşoğlu'ların, Ecevit'lerin, sosyal demokratların, Güventürk'lerin kurdukları bu sol düşmanı, Amerikancı cephe ne kadar geniş olursa olsun, bir takım aldatmacalardan ve yabancılaşmalardan kurtulan gerçek devrimcilerin, işçisi, köylüsü, öğrencisi, memuru, subayı ile kurdukları halk cephesi gün geçtikçe kuvvetlenmektedir. Bu cephe, vatanı, Amerikancılara, işbirlikçilere, sömürücülere bırakmayacak, tam bağımsız ve sosyalist Türkiye'yi kuracaktır.**

Bu tahrikler ergeç sizin başlarınızı yiyecektir!

KAYSERİ'DE ZORBALIK KOL GEZİYOR
— Arkasında AP iktidarı var —

BAŞBAKAN Demirel ve İçişleri Bakanı Sükan ne kadar tevil yoluna saparlarsa sapsınlar, kanlı Kayseri olaylarının kışkırtıcıları, tertipçileri meydandadır.

Olaylardan hemen sonra AP Kayseri Milletvekili Mehmet Ateşoğlu'nun gazetelere gönderdiği yazılı demeci okumak kâfidir:

«Türk milleti, milli varlığını ve imanını korumak için meşru müdafaa hakkını kullanarak Moskof kini ve intikamı ile şahlanacak ve mutlaka satılmış kızıl Moskof uşaklarını köpekler gibi gebertip yokedecektir. Hattâ, Endonezya'dan beter edecektir. Vatan ve millet dâvalarında büyük peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselamın bir hadisinde buyurduğu gibi merhamet etmeyene merhamet edilmez. Türk milleti, komünistlere bu hayatı haram edecek, bu vatanı mezar edecektir.»

Eğer demokrasiyle yönetildiği iddia edilen bir ülkenin en yüce meclisinin, hem de iktidar partisine mensup bir üyesi, kardeşi kardeşe kırdıran kanlı olayların üzeri küllenmeden böyle konuşabiliyorsa ve o milletvekilinin, kanlı olayların öncesinde ve olaylar sırasında kışkırtmalar yaptığı biliniyorsa, ne idari makamların, ne de adli mercilerin aldatılmış halk kitleleri içerisinde suçlu aramasına lüzum yoktur. Suçlular ortadadır: O iktidarın başı, o iktidarın içişleri bakanı, o iktidarın milletvekilleri, o iktidara kul olan Kayseri Valisi ve Kayseri Emniyet Müdürü... İşte baş suçlular bunlardır.

Kayseri'de kışkırtılmış kitlelerin sokağa dökülmesinin nedeni, TÖS'ün büyük kongresi ile bazı camilerde ve imam hatip okulunda bomba patlatılmasının aynı zamana denk gelmesidir.

TÖS kongresi, Türkiye'de 60 bin öğretmeni temsil eden bir kuruluş olarak tabii ki vatanın herhangi bir köşesinde toplanacaktır. Bu Ankara, İstanbul olabileceği gibi, Kayseri de, Bilecik de, Isparta da, Hakkâri de olabilir.

Ne var ki, seçimler öncesinde Türkiye'de bir terör havası yaratmak, ilerici güçleri sindirmek ve sola oy vermeğe hazırlanan vatandaşların gözlerini korkutmak için arka arkaya tertipler hazırlayanlar, TÖS'ün Kayseri gibi ticari burjuvazisinin hakim olduğu, ümmetçi etkilerin ağır bastığı bir şehirde toplanmasını fırsat saymışlar ve günlerce önce harekete geçmişlerdir.

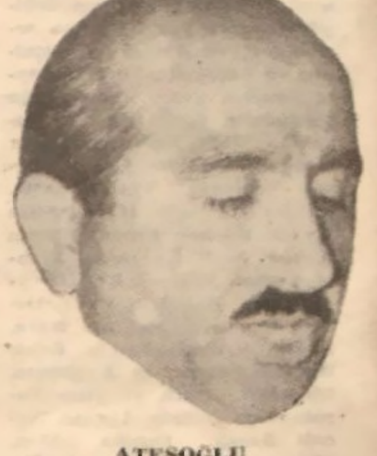
TÖS Kongresi'nin yapılacağı duyulur duyulmaz, Kayseri'nin ümmetçi AP milletvekillerinden Mehmet Ateşoğlu ile Hüsnü Dikeçligil, derhal seferber olmuşlar, Kayseri'deki birtakım gerici kuruluşlarla temasa geçmişlerdir. Daha lise müdürü iken 1964'ün cumhuriyet bayramında liseli gençlere **«Türk milletindeniz, islam ümmetindeniz»** sloganı yazılı pankartlar taşıtarak gerici çevrelerde şöhret yapan Ateşoğlu, son seçimlerde AP listesinden seçildikten sonra parlamentoda ve parlamento dışında bütün gerici hareketlerin ön planında yer almış, mecliste devrimci milletvekilleriyle sık sık kavga çıkartmıştır.

İşte bu Ateşoğlu'nu bir başka AP milletvekili, Abdurrahman Şeref Laç, Sabah Gazetesi'nde şöyle tanıtmaktadır: **«O Kayseri ki, imânda, islamda, ve milliyetçilikte Türk'ün tarihine destanlar yazmıştır. Türkiye Büyük Millet Meclisine Mehmet Ateşoğlu gibi iman ateşpâresi milletvekili göndermiştir. Komünistler, Kayseri'de nasıl cesaret ederler bu rezalete?»**

Laç'ın rezalet dediği şey, TÖS'ün kongresinin Kayseri'de toplanmasıdır.

Ateşoğlu ve arkadaşlarının Kayseri'de TÖS Kongresi'ne karşı gerici derneklerle işbirliği yaparak birtakım tertipler hazırladığını haber alan Genel Başkan Fakir Baykurt, tedbir alınmasını sağlamak için ilgililer nezdinde teşebbüse geçmiştir. Fakat her ne hikmetse ne valiyi, ne emniyet müdürünü, ne de başsavcıyı bulmak mümkün olamamıştır. Hepsinin izinde olduğu bildirilmiştir. Oysa o sırada Vali Asım İğneciler, tertipler için Ateşoğlu ile temastadır. Vilayetin idaresi tamamen katiplere bırakılmıştır.

Hazırlanan tertipler, nihayet TÖS Kongresi'nin toplandığı pazartesi gününü salıya bağlayan gece patlak vermiştir. 7 Temmuz gecesi 21.10'da önce şehrin elektrikleri kesilmiş, birkaç dakikalık karanlıktan sonra da Örnekevler ve Mimar Sinan camileri ile Türk Kültür Derneği ve İmam Hatip Okulu'nda infilaklar olmuştur. Bu patlamalardan hemen sonra

ATEŞOĞLU
— Baş kışkırtıcı —

şehre yıldırım gibi **«Komünistler camileri bombaladı»** haberi yayılmıştır.

Oysa, bu gibi cami yada kutsal yerleri bombalama olayının hangi amaçlarla kimler tarafından düzenlendiği Türk kamuoyu tarafından çok iyi bilinmektedir. Nitekim Kayseri'deki camilere atılan dinamitler de dış duvarlara tevcih edilmiştir. Kasıtlı bir sabotajın bu şekilde **«yasak savma»** kabilinden yapılması söz konusu olamaz. TÖS

Olayları Yaşayan Bir Öğretmen Yazıyor

KAYSERİ OLAYLARININ İÇYÜZÜ

İslamköy'de doğup, Morisson şirketinde doyan, Amerikancı olduğunu kendisi söyleyen Başbakan Demirel'in iki sözün başı «demokrasi düzeni, hukuk devleti» **dediğine bakmayın, bunların hiçbirisi yoktur Türkiye'de. Çünkü gerçek demokrasilerde olmayan şeyler olmaktadır ülkemizde. Alın son Kayseri olaylarını inceleyin ve demokrasi var mı, yok mu sorusuna cevap verin.**

Zehir hafiye Faruk Sükan'ın istifasına birkaç gün kala meydana gelen Kayseri olayı TÖS'e karşı girişilen bir tertiptir.

TÖS, Anayasaya ve 624 sayılı yasaya göre kurulmuş, 60 bin üyeli bir öğretmen örgütüdür. Bu örgüte karşı girişilen alçakca tertipler, oyunlar, ne demokrasi ile, ne de hukuk düzeni ile bağdaşır.

TÖS Kurultayı'nın basılması olayı bir anda meydana gelen basit halk galeyanı değildir. Önceden planlanmış, tertiplenmiş bir olaydır. Olayı planlayan başta Adalet Partisi Milletvekili Mehmet Ateşoğlu olmak üzere, tüm gerici örgütlerdir. Gerici çevreleri ve kandırılmış yığınları, din açısından etkileyip böylesi tertiplerin içine sokmak ilk akıllarına gelen şeydir. Nitekim öyle yapmışlardır.

Kurultay'ın yapıldığı ilk günün gecesi aralıklarla şehrin cereyanı kesilmiş ve bunun arkasından iki camide, imam hatip okulunda ve Kayseri Türk Kültür Derneği'nde patlamalar olmuştur. Bunun arkasından da «İşte gördünüz mü, komünistler camilerinizi bombaladı, yarın da evlerinizi bombalayacaklardır» **yollu tahriklerini** yaymışlardır.

Sabahın beşinden itibaren sokak aralarında birikmeye başlamıştır nümayişçiler. Ön saflarda, ellerinde kuran cüzleri bulunan kuran kursu öğrencileri, arkalarında, çember sakallılar ve çarşı esnafı...

Olur mu hiç islam ülkesinde, komünistlerin toplantı yapması, meslek, yurt ve dünya sorunlarının tartışması, bozuk düzene karşı çıkması. Elbetteki icabına bakacaklardı, komünistlerin allah aşığı müslümanlar(!) Çünkü, arkalarında Amerika vardı, Amerikan taraftarı başbakanları vardı, solcuların nefes alış verişlerini dinleyen içişleri bakanı vardı, onların emir kulu olan valileri vardı...

Sepetli bir motosikletlinin yönetiminde, «allah, allah» **sesleriyle ilerleyen, gözü dönmüş gurubun ellerinde taşıdıkları dövizlere bakın:** «Endonezya'da halk komünistleri temizledi, Fatihin torunları durur mu?», «Moskof piçlerine hayat hakkı tanımıyoruz», «Komünistlere ölüm» **v.s. derken sarıldı Alemdar Sineması. Başladı binanın camları, çerçeveleri inmeğe. İçerde ölümle burun buruna bine yakın öğretmen. Dışarda on bini aşkın gözü dönmüş kiralık uşaklar.**

Olaylar gittikçe yoğunlaşıyordu. İçerde soğukkanlılığını koruyan öğretmenler kapıları tutmuş, kendi güvenliklerini sağlamaya çalışıyorlardı. Bilyorlardı ki, Sükan'ın polislerinden kendilerine hayır yoktur.

Sinemanın giriş kapısından içeri giremiyeceklerini anlayan gerici grup, arka kapıya yüklendi. Koskoca demir kapı şangur şungur kırıldı. Kelle büyüklüğünde taşlar, odun parçaları, demirler yağmaya başladı içeriye. Bir yandan da, polisin de yardımı ile kurulan merdivenlerden balkona çıkılıyordu. Bu arada benzin dolu şişeler atıldı içeri ve ateşlendi. Üç kere çıkarılan yangın, her seferinde öğretmenlerin gayretleri sonucu söndürülebildi. Endonezya olaylarının provası yapılıyordu, kararlıydılar bin öğretmeni içerde linç etmeğe.

Üç saate yakın sürdü bu iğrenç sahne. Sonunda askeri birliklerin gelmesiyle kurtuldu öğretmenler. Olayların planlı olarak önceden hazırlandığını, kandırılmış kitlenin her türlü namussuzluğu yapabileceğini bildiği halde, askeri yardımı ikibuçuk saat sonra istemiştir Kayseri Valisi. Çünkü dilediği olmuştur. Nitekim Doğu Menzil Kumandanı Abdullah Fehmi Başar Paşa telefonda «Yardımı zamanında neden istemediniz, istediğiniz oldu değil mi» **sözleriyle azarlamıştır iktidar kuklası Kayseri Valisini. Acaba azıcık olsun utandı mı paşanın bu sözlerinden vali hazretleri ve birgün mutlaka bu yaptıklarının hesabını vereceğini hiç düşündü mü?**

A.P'nin ve gerici çevrelerin kışkırttığı gözü dönmüşler, TİP merkezini, sol yayınlar satan Tek Kitabevi'ni, Mehmet Mülayim Kitabevi'ni. Öğretmenler sendikası ve dernek binasını, öğretmenlerin kaldıkları tüm otelleri ve kongrenin yapıldığı Alemdar Sinemasını, bir çok bar ve pavyonları yakıp yıkmışlardır. Bununla da yetinmeyip, kadınlara kızlara saldırmışlardır. Bir ses sanatkârı kadını çırılçıplak soyup yerlerde sürüklemiş ve tenasül uzvuna parmaklarını sokmuşlardır. Galibâ müslümanlığın gereğini yerine getiriyorlardı...

Üç saate yakın zaman içerde mahsur kalıp nefis müdafaası yapan öğretmenler, askeri birliklerin işe el koyması ile kurtulabilmiştir. Sinema salonundan askeri birliklerin emniyeti altında çıkarak ordu evine giden öğretmenler, yol boyunca yine gericilerin küfürlerine muhatap olmuşlardır. Savcı yardımcısının «Yeter artık bu tahriklerinize son verin» **öğüdüne,** «Bizler dinimizi koruyoruz, komünistleri ya hükümet yok etsin, yahut biz yokedeceğiz» **karşılığını veriyorlardı. Savcı susup uzaklaşıyordu oradan.**

Orduevinde istirahatları sağlanan öğretmenler, daha sonra askeri taşıtlarla yola çıkarıldı. Kırşehire gelinecek ve oradan temin edilecek otobüslerle Ankaraya gidilecekti. Oysa Kırşehir Valisi öğretmenleri Kırşehire sokmayıp, Çuğun Karakoluna sevketti. Kendisine bunun nedeni sorulduğunda: «Kırşehirde sizi doyuracak kadar ekmek yok, ekmek kıtlığı çekiyoruz, onun için buraya getirdik» **diyordu. Söylediğine kendisini inandırabiliyor muydu acaba Kırşehir Valisi. Koskoca kentte ekmek yoktu da, çöl ortasındaki Çuğun karakolunda mı vardı? Ayrıca ekmek işi dert değildi ve kimsenin validen ekmek istediği yoktu.**

Suçlu öncelikle, bu tertiplenen olayları eylem alanına koyan çember sakallılarda, çarşı esnafında, kuran kursu öğrencilerinde aramak yanlıştır. Suçlu başta iktidardır. Sık sık demokrasiden, özgürlükten, hukuktan sözeden başbakandır. Suçlu, kasaba hekimliğinden içişleri bakanlığına gelen zehir hafiye Sükan'dır. Suçlu, tertipçilerle işbirliği halinde olan Kayseri Valisi Asım İğneciler'dir, Emniyet Müdürüdür.

İbrahim OSMANOĞLU

Kayseri *olaylarında* yaralanan devrimci öğretmen Mahmut Nedim Öğretim (altta) ve kanlı olayların baş sorumlularından İçişleri Bakanı Sükan.

ihtilal içindeyiz

Yaşar Kemal

Dört yıldan be.i bir ihtilal içindeyiz. Bu ihtilali AP iktidarı yapmaktadır. Aşağı yukarı Türkiyedeki bütün camiler bu kara ihtilalin merkezidir. Bütün imam - hatip okulları, Kur'an kursları, *komünizmle* mücadele cemiyetleri, daha irili ufaklı AP. ye bağlı öteki dernekler.... bu ihtilalin içindedirler. Milleti bir Endonezya katliamına alıştırmak, hazırlamak da bir takım tutucu gazetelerin işidir. Bu gazetelerde her Allahın günü Endonezya katliamı göklere çıkarılıyor. Ve AP iktidarı, ihtilalini gün geçtikçe *daha sağlam örgütlüyor*, pekiştiriyor. Bu ihtilalden bütün milletin haberi var. Gizli gizli de olmuyor. Bir islami cihat olarak geliştiriliyor. Bu ihtilalin kökü İslamda değil... Kökü sömürgecilerin elinde ve yokluğa, belaya, darlığa düşmüş, sömürgecilerin sömürüsünden dolayı bütün mümkünü çareleri kesilmiş islam kütleleri *kendi menfaatleri aleyhine kışkırtılıyorlar.* Kayseri'de bar kızını çırılçıplak soymak bir doyumsuzluktan başka bir şey olmasa gerek... Sömürgecinin adamı, işbirlikçisi olan zengine karşı bu bir öfkedir. Halk kütlelerinin «**komünist**» dediği kişiler zenginlerdir ve öfke tamamen zenginleredir. Toplum içinde onların tutumlarına karşıdır. Geçen*lerde bir dolmuş*la Taksime çıkıyordum. Dolmuşun önüne son moda bir Buick geldi durdu. Yolu da uzun bir süre kapadı. Şoför bastı kalayı: «**Şu komüniste bak,**» diyordu. «**Boğazda eğlendiği, dünyayı sömürdüğü yetmiyormuş gibi şimdi de yolumuzu kapatıyor. Seni gidi komünist seni!**»

Sonra sırayla Türkiye'deki büyük zenginlerin adını söylemeğe başladı. İşte şu da komünist, işte bu imansız da komünist... Bir anda bütün ünlü zenginlerimiz komünist oldu çıktı. Ben: «**Yahu arkadaş,**» dedim, «**sen bu işi yanlış biliyorsun. Bu senin dediklerin komünist değil, tam aksi, zengin.. Sen tutmuş zenginleri komünist sanıyorsun...**»

Adamı bir türlü zenginlerin komünist olmadığına inandıramadım. «**Onlar komünist olmasalar Amerikalıların emrine girerler mi?**» diyordu da başka bir şey demiyordu. Sonunda adamla başa çıkamadım. «**Şu Buick'lerden hiç camilerin önünde gördün mü hiç? Hepsi barların önünde durur. Bunlar komünist değil de ben miyim?**» diyordu da başka bir şey demiyordu.

AP iktidarı, halkın zenginlere karşı öfkesini, camilerde komünistlere karşı örgütlüyor. İstediği kadar örgütlesin; istediği kadar Endonezya edebiyatı yapsınlar. *İstediği kadar AP. iktidarı bir kara ihtilal* hazırlasın... Bu kara ihtilal gerisine patlayacaktır sonunda... AP İktidarı öfkesi büyütülmüş halk kütlelerinin elinden ne yaparsa yapsın onun komünist saydığı zengini kurtaramayacaktır. Çünkü halk kütlesi propagandanın işçilere, emekçilere yüklediği komünist yakıştırmalarını tam *zenginlerde görüyor.*

AP iktidarı bindiği dalı kesiyor. Ve demokrasi düşmanlarına yetişeceği en güzel toprağı hazırlıyor. Ben burada boyuna, habire yazdım. Dedim ki, emekçilerin yoksulluklarından başka yitiricek hiçbir şeyleri yoktur. AP'nin Türk ordusuna karşı camilerde örgütlediği ordu kendisinin başını yiyecektir. Ergeç yiyecektir.

Süleyman Beyin iki yüz bin kişilik halk ordusu gerçekleşmiş durumdadır. Halkın bir kısmını AP iktidarı örgütlemeği başarmıştır. Silahlı halk ordusu gittikçe büyüyor. Bu emekçiler için yerinilecek bir şey değildir. Sevinmiyoruz da... Ama Türkiye'de bir Endonezya olamaz. Bunu da çok iyi biliyoruz.

Konya, Kayseri, Kanlı Pazar, daha başkaları zenginlere karşı gelişmekte olan öfkenin küçük kıvılcımlarıdır. Kanlı Pazar'da başlayıp, Kayseri'de, TÖS'de başlayıp mutlaka Boğaz'daki köşklerde bitecektir bu öfke...

Bu kütlenin öfkesinin nereye dönüşeceğini, dört yıldır bir cami ihtilali hazırlayan, bir ihtilali geliştiren, büyüten AP iktidarı da bilmiyor, onun arkasındaki Amerika da bilmiyor.

AP'nin sürdürüp bu güne eriştirdiği ihtilal meyvesini vermeğe başladı. Kardeş kanı dökülecektir. Seçimlere böyle bir ortam içinde giriyoruz. Bu gidiş gösteriyor ki, seçimler çok kanlı olacaktır.

Emekçi güçler büyük bir felaketin, kardeş kavgasının önüne geçmek için elinden gelen herşeyi yapacaktır.

AP kara ihtilaline devam etsin, emekçiler anayasayı savunmaya devam edeceklerdir. Anayasa düzeni emekçilerin savunmasına karşın yara alırsa, son bulursa, gerisi emekçileri ilgilendirmez.

Kongresi'ne katılan öğretmenlerin ise, ertesi gün kendi hayatlarına kastedecek bir misillemeye yol açacağı âşikâr olan böyle bir çılgınlığı yapabileceklerini düşünmek dahi mümkün değildir.

Oyun açıktır. Ateşoğlu ve hempaları, iktidarın kulu kölesi durumundaki Kayseri Valisi'ni ve Emniyet Müdürü'nü de tertibe âlet ederek camilerde, İmam Hatip Okulu'nda göstermelik infilaklar yaptırtmış ve ondan sonra yoğun bir fitne kampanyası açarak zavallı kitleleri Kayseri'de toplanan öğretmenlere karşı kışkırtmışlardır.

Tertip o kadar meydandadır ki, böyle bir patlamadan sonra olaylar çıkacağını beş yaşındaki çocuklar dahi bildiği halde, Kayseri Valisi İğneciler, TÖS Kongresi'nin, solcu kuruluşların ve kitabevlerinin önünde en küçük bir tedbir almak ihtiyacını dahi duymamış, askeri birlikler ancak herşey olup bittikten sonra çağırılarak sözümona güvenlik tedbirleri alınmıştır. Bu açık gerçeklere rağmen, sabıkalı İçişleri Bakanı Sükan, en ufak bir sıkılma dahi duymadan ertesi gün gazetelere «**Gerekli tedbirler zamanında alındı**» diyebilmiştir!

Diyebilmiştir. Çünkü İçişleri Bakanı Faruk Sükan da olayların içinde, hattâ başındadır. Sorumlu olduğu meclisi dahi bir gece yarısı basan bu vadesi dolmuş içişleri bakanının dört yıllık icraatı, Hitler'in SS'lerine taş çıkartacak kanunsuzluklar ve zorbalıklarla doludur.

Sadece Sükan da değil... Bizzat Başbakan Demirel, vurdumduymazlık görünüşü içerisinde bütün bu kışkırtmalardan haberdardır, bunlara göz yummakta, hattâ konuşmalarıyla teşvik etmektedir. Hele son zamanlardaki İnönü-Bayar yakınlaşmasından, Amerika'nın CHP bürokrasisini kendisine alternatif olarak çıkartmasından sonra tutunacağı başka dal da kalmamıştır. Amerikan Emperyalizmi zaten Türkiye'de islamcı - doğucu halk kitleleriyle batıcı - laik unsurlar arasındaki zıtlaşmayı, düşmanlığı körüklemek, Türkiye halkını parçalamak için elinden geleni yapmaktadır. Baş patronun bu oyunu içerisinde Süleyman Bey de, iktidar koltuğunu kaptırmamak için büyük kitlelerin dini duygularını sonuna kadar sömürmektedir.

Ancak, ne Demirel, ne Sükan, ne de temsilciliğini yaptıkları mutlu azınlık, bunun kendileri için tehlikeli bir oyun olduğunun, ateşle oynadıklarının farkında değildirler. Çünkü olaylar, artık bir «dini irtica» niteliğini çoktan aşmıştır. Büyük çoğunluğuyla ezilen ve sömürülen emekçilerin meydana getirdiği islamcı kitlelerin bugün «komünist» paravanası altında asıl kimlere kinlendiklerini görmek için, her gün piyasada satılan ümmetçi gazetelere bir göz atmak kâfidir. (Bugün Gazetesi'nde Mehmet Şevket Eygi'nin yazdığı bir yazıdan parçalar basan sayfamızdadır.)

Nitekim, günlük basında bu olaylara en doğru *teşhisleri* koyan Milliyet'in fıkra yazarı Kemal Bisalman da, «İrtica mı?» sorusunu sorduktan sonra şöyle demektedir:

«Psiko - sosyal açıdan bir miktar tatmin olmamış şehvet ve yine büyücek bir miktar yabancılaşmış her şeye karşı kin buram buram kokuyor olayda.

«Peki bunda bir irtica havası yok muydu?

«Elbette vardı... Ancak bu noktada tahrikçilerle masum kitleyi ayırmamız gerekiyor...

«Tahrikçiler için evet! Kitle için hayır!

«Senelerce karanlıkta bırakıp da, giyimimiz, kuşamımız, konuşuşumuz, eğlencemiz, hattâ hattâ laikliğimizle yıllar yılı iki kutup gibi yaşadığımız masum kitleleri ayrı tutmalıyız bu meselede...

«Bu iş, filanca köydeki Kur'an kursundan başlayıp Suud diyarındaki Aramco petrol kumpanyasına, oradan da Wall Street'e kadar uzanan bir çomakçılar kervanının işi.

«Şimdilik hedefleri sol. Onun sesi kısılınca, kendi yayın organlarında da söyledikleri gibi «Haramzadelere» gelecek sıra.

«Gelecek ama, ilk hedef sol olduğu için, eylem, ikinci hedef olan haramzadelerin de işine geliyor. Hele solu yeyip bitirsin, ben nasıl olsa onu çekip çeviririm diyorlar. Alabildiğine yeşil ışık yakıyorlar. Bir yandan yargı organına baskı yapıp devrimcileri tutuklatıyorlar, bir yandan da dışarıda kalanlara bunları saldırtıyorlar! Ama sonra olaylar Kayseri'deki gibi dönüşüp bir şehvet gösterisi, bir yabancılaşan herşeyi yakıp yıkma şeklini alıyor. Oysa kitledeki patlamaya asıl sebep ekonomik tabanda ve bilimsel somut bir görüntüde... Göreceksiniz bak. Bunlar bu yolda gitmekten dönmezlerse çok kan dökülecek Türkiye'de... Hem sadece devrimcilerin kanı değil, misliyle sair vatandaş kanı!»

Evet «haramzadeler» ateşle oynamaktadır ve gün gelecek bugün sola karşı yaptıkları tahrikler kendi başlarını yiyecektir.

Bu, Ecevit'in İhanetinin Karşılığıdır

Kayseri'de yarıda kalan TÖS Kongresi Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi salonunda sürdürülürken toplantıya gelen CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit, bir çok öğretmen ve dinleyici sıralarındaki öğrenciler tarafından yuhalanmıştır.

CHP çevreleri ve CHP'nin dümensuyundaki bir kısım basın, derhal Kayseri saldırganlığı ile bu olayı aynı kefeye koymağa, devrimcilerin tepkisini de «kızıl yobazlık» olarak damgalamağa kalkışmıştır.

Ya ne bekleniyordu?

«Ortanın Solu» diye ortaya çıkıp solcuları iktidarın polisine jurnalleyen, «antiemperyalistlik»ten dem vurup Amerikan elçileriyle düşüp kalkan, Washington'a müstakbel iktidar pazarlıkları için mutemed adamlarını yollayan, gençlikten yana görünüp demokratik üniversite ve *tam bağımsız Türkiye* için savaşan gençleri bozgunculuk, yıkıcılıkla suçlayan Menderes'i astırıp Bayar'a kucak açan bir partinin genel sekreteri, Türkiye'nin en devrimci örgütlerinden birinin kongresinde bu ihanetinin hoşgörüyle mi *karşılanacağını samyordu*?

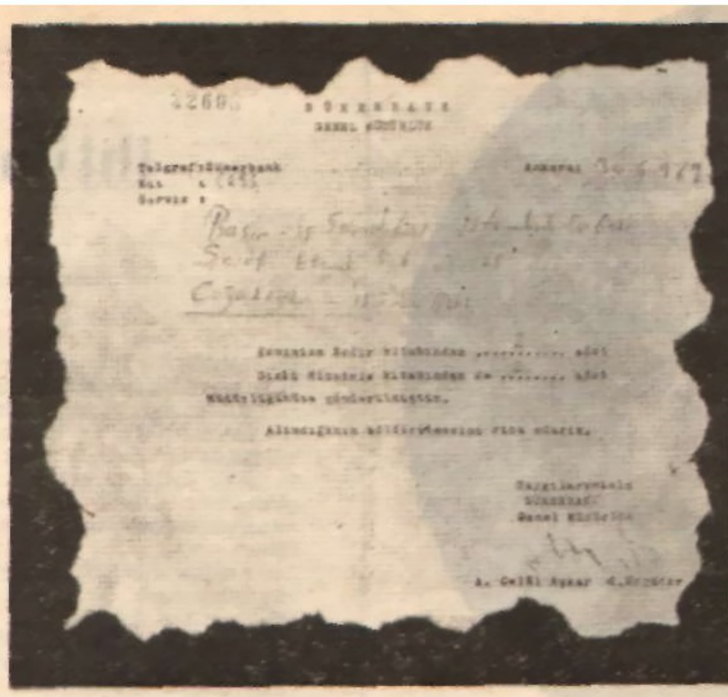
Türkiye devrimcileri elbette «devrim hokkabazlarını» artık yerine oturtacaklar, hadlerini bildireceklerdir.

Geçen yıl tam bağımsız ve sosyalist bir Türkiye için «Devrimci Eğitim Kurultayı»nda karar almış devrimci öğretmenler ve devrimci öğrenciler, Ecevit'e ihanetinin karşılığını vermişlerdir.

Kongreden yüzgeri edilip çıkan Ecevit'in beraberindekilerin devrimci gençlere «Ulan eşşekler, dâvayı biz savunuyoruz, itlik etmeyin!» diye diklenmeye kalkışmaları da, hangi seviyede bulunduklarını göstermektedir.

Komünizmle mücadele cemiyeti mi?

Sümerbank'ın parası kimler hesabına çarçur ediliyor?

Komünizmle mücadele derneği haline getirilen Sümerbank'ın bir sendikaya gönderdiği mektup.

GEÇEN hafta Türkiye'de bir çok sendikaya Sümerbank Genel Müdürlüğü'nden gönderilmiş birer koli gelmiştir. Koliye ek olarak gönderilen ve 30.6.1969 tarihini taşıyan teksir edilmiş bir mektupta ise şöyle denilmektedir:

«Komünizm Nedir kitabından 2 adet, Gizli Mücadele kitabından da 2 adet müdürlüğünüze gönderilmiştir. Alındığının bildirilmesini rica ederiz. Saygılarımızla.»

22608 numaralı bu mektubun altında da genel müdürlük adına A. Celal Aşkar ve A. Ergüder imzaları yeralmaktadır.

Teksir edilmiş mektubun ifadesinden anlaşıldığına göre, söz konusu koliler sadece sendikalara değil, Sümerbank'ın bütün şubelerine, devlet dairelerine ve derneklere de gönderilmiştir.

Koliden çıkan kitapların birisi **«Komünizm Nedir»** adını taşımakta ve yine kapakta resimlerle dünya komünizminin tanıtıldığı belirtilmektedir. Richard M. Ketchum ve Abraham Brumberg tarafından sosyalist hareketleri karalamak, kapitalizmin savunmasını yapmak üzere yazılmış bulunan kitap Sümerbank tarafından türkçeye çevirtilmiş, Ankara'da geçen yıl Doğuş Matbaacılık ve Ticaret Limited Şirketi Matbaası'nda bastırılmıştır.

Koliden çıkan ikinci kitap ise Milliyetçi Çin eski milli emniyet şefi U. T. Hsu tarafından yazılan Gizli Mücadele'dir. Eski Gaziantep Milletvekili Cevdet San tarafından çevrilen kitapta komünistlerin Çin'i nasıl ele geçirdikleri Amerikan uşağı Çan Kay Şek'in görüş açısından hikaye edilmektedir.

Bu kitap da, diğeri gibi, Ankara'da Doğuş Matbaası'nda bastırılmış olup 158 sayfadır.

Öyle anlaşılmaktadır ki, bir çok bakanlıklar, genel müdürlükler, bankalar gibi, bir iktisadi devlet teşekkülü olan Sümerbank da, kuruluş gayelerini inkar ederek kamunun parasını, Amerikan emperyalizminin ezilen halkları uyutmak ve sindirmek için açtığı **«komünizm düşmanlığı»** kampanyasına yatırmıştır.

Oysa Sümerbank, 1930'larda ilk beş yıllık ekonomik planımıza göre kurulmuş bir devlet müessesesidir. Türkiye'nin çeşitli il ve ilçe merkezlerindeki fabrikalarıyla Sümerbank, özellikle pamuklu ve yünlü mensucatta Türkiye'nin ihtiyacını büyük ölçüde karşılamak, lüks mallar dışında piyasada nazım rol oynamak, başlıca giyim eşyasının halka ucuz fiyatla intikalini sağlamak göreviyle yükümlüdür. Sümerbank'ın bir başka önemli görevi de, **«herkese daha iyi çalışma şartları, ekonomik refah ve sosyal güvenlik temin etmek»**tir.

Ancak AP'lilerin kontroluna geçen Sümerbank, ocak ayındaki işçi grevlerinde de görüldüğü gibi halktan yana, işçiden yana tutumunu tamamen ihmal etmiş, bir komünizmle mücadele derneği haline getirilerek, Amerikan emperyalizminin borazanlığını yapmağa başlamıştır.

Sümerbank, bu aşağılık propaganda kitaplarını, hangi fondan finanse etmekte, milletin parasını hangi yetkiye, gerekçeye dayanarak kapitalizm meddahlığı uğruna çarçur etmektedir? Sümerbank yöneticileri bu sorulara cevap vermek zorundadırlar.

Bugün bu sorulara cevap verseler de, vermeseler de, emperyalizmin çıkarları için peşkeş çektikleri bu paraların hesabı elbet bir gün Sümerbank'ın başına çöreklenmiş bulunanlardan sorulacaktır.

KOMÜNİZM NEDİR?
— Sümerbank'ın kitabı! —

GİZLİ MÜCADELE
- Çan Kay Şek köpeğinin sesi -

Fahri Tanman ağa da duysun!

Türkiye'de «komünizm düşmanlığı» kampanyası açarak aslında Amerikan emperyalizminin borazanlığını yapanlardan biri de Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanı ve Egenin en büyük ağalarından Fahri Tanman'dır. Ziraat Odaları Birliği de, zaman zaman, Sümerbank'ın yayınladığı cinsten kitaplar yayınlamaktadır.

Türkiye halkına, Amerikan emperyalizmi **adına «komünizm düşmanlığı»** kampanyası açanların, hattâ bu çıkar düzenini korumak için faşist komandoları besleyenlerin gerçek kimliğini, hangi düzenin savunmasını yaptıklarını, bir toprak emekçisinin aşağıda yayınlayacağımız mektubu gayet açık şekilde günışığına çıkarmaktadır. Abdullah Gök, Süleyman Baş, Ali Coşkun, Abdullah Coşkun, Mehmet Demirpençe, Mustafa Tut, Kerim Yay ve daha bir çok toprak amelesi adına Kon Bozkır'ının Çal Köyü'nden Mustafa Akgül'ün ANT'a yolladığı mektubu aynen yayınlıyoruz:

«Bizler iş bulmak, çalışmak için Söke ovalarına dökülmüş amele kişileriz. Sökede bize iş veren bir bey vardır. Elinde 170 bin dönüm toprağı var. O verdi bize işi. 37 kişi ile Fahri Tanman'a vardım. Daha benim gibi kaç 37 kişilik guruplar vardı. Fahri Tanman bize geçen yıllardan ekilmiş 600 dönüm yer ile 600 dönüm daha bu yıl motorla ekilmiş, hiç çapalanmamış yerin çapasını götürü olarak verdi. Önce bize zor olan yerin çapasını vurdurdular. Yövmiyemiz 7,5 liraya bile gelmedi. Kolay yerin çapası ile ..inci çapayı vuracağımız sırada beyden gelen bir haber üzerine Müdür bizi başka bir tarlanın çapasına gönderdi. Biz, Nasrettin Hoca misali ücretimizin kaç lira olduğunu sorduk. Şu fiyata çalışacaksınız demedikleri gibi vurursanız vurun vurmazsanız defolur gidersiniz diye azarladılar da. Aynızamanda önceden almış olduğumuz tarlaların çapasını bile yaptırmadan kovdular, işten çıkardılar. Bizim çalışmalarımız, emeğimiz hep boşa gitti. Hakkımızı alırız dediysek bile bize, **«gidin bizi allahınıza kadar şikayet edin»** dediler.

«Şimdi o beylere soruyoruz. Cephede ölen kim? Çiftlikten kovulan kim? Gene o bey, **«gidin bizi allahınıza şikayet edin»** demekle neyi kastediyor? Biz o beyden hakkımızı, emeğimizi istiyoruz. Sadaka değil. Türkiyeyi kurtaran ve kuran beyler değil, ağalar tarafından sömürülüp kovulan amele ve işçi! Çiftliği kuran ise bizleri uyutup köle gibi çalıştıran beylerdir. Gene o Fahri Tanman şunu bilsin ki biz işçiler kovula dövüle bir gün nasırlaşmış ellerimizin ürettiğini, emeğimizin karşılığını, alın terimizin ücretini bizden kaçırmak, bizi sömürmek düzeni bir gün emeğe saygı duyan bir düzenle son bulacak!

«Gene o Fahri bey 170 bin dönüm çiftlik yetmiyormuş gibi Batmazların elinde bulunan otlak yerini bağ dikme bahanesiyle çevirip sonunda zeytinlik bahçesi yapar. Köylü fakir, ses çıkaramaz. Baştakiler de bunu görmezler. Binlerce işçiyi köle gibi çalıştıran Fahri Tanman ve ortaklarının düzenlediği oyunları ve hileleri gayrı tüm emekçi yığınları bilecektir.»

TÖS'e Tos Vuranlara Höst!

Dr. Sokan'ın pek keyfine gitti bu oyun... Câmi duvarına karşı iki bomba cartlattın mı, tamam! Başlıyor cihat! Ne dam kalıyor, ne cam TÖS Kurultayında... ve biçâre şarkıcı, Ayşe Çeliksoy'da...

Şaklat yâ Haciii! Ama dinle! Kiliselere dek uzanır bu davulcu yeli!.. Unutma 6-7 Eylül'ü!... **Demokrasiyi ve Rejimi koruyoruz** derken, Amerikan Reji'sini Topsakala recmettirirsin! Ve Amerikan Notasıyla kanun çalayım derken, derin bir yerinden çıkarmağa çalışırsın o âletin mızrabını...

Uyma sen, Sokan, Ateşoğul'larına! O ki, Endonezya'da ateş yiyordur, kıvılcım saçacaktır!...

Tekin değildir öğretmen! Sanma dağılmışlar aralarında. Bir günde bırakırlar **İlk - Sen - beni!**... Ve bellekl, çocuklara bir şey öğreteni **Kırk Yıl Köle Tutamazsın!** Sokma Dr. Sokan Kendini! O öğretmenler, baksana! Şöyle okuyorlar gayrı yasaklı Ziraat Marşı'nı!

Sürer, eker, biçeriz güvenip ötesine,
Milletin her kazancı milletin kesesine,
Toplandık Başöğretmen Atatürk'ün sesine,
Faşizmle savaş için Devrimci Cephesine!..

Heyhat ve Kırat ki, kesik kulağının ardına atacaksın sen bu uyartıyı! İnönü'nün uyku ilâcıyla bile rahat uyuyamıyacaksın bu **politika** denen ipliği **pazara** çıkmış meşherde ve mahşerde!..

Gine de, madem, sokan olsan da milli (mi) bir yaratıksın Sükan, dinle ve söyle, o Saloman'a, Kayseri olaylarından sonra, kendini Gemlik'te başı - kıçı açık, ve gine kendilerini Çanakkale'de davullarla karşılayan kaçık CHP'lilere, **Benim Söyleyecek Bir Şeyim Yok,** diyen Başbakan'a söyle ki, bir tekerleme var, dinlemiyen tekerlenir. O da şu:

Açtın, baktın burnuna: Bir tarafı sazlık; bir tarafı tozluk, dumanlık... Bir tarafında demirciler demir dövüyor; bir tarafında kalaycılar kalay kalaylıyor... Vardın bir kalaycının yanına: «Usta, bize kalaycılık öğret?» **dedin. Bir buçuk günde usta etti.**

Kalaylamadın kapları:
Hep kırıldı tavaların sapları,
Cerrah oldun, acı yaptın hapları:
Binin zehirledin, ilâç verirken

Hey Masoncu, sen de karar eyledin,
Kâr eylerim derken, zarar eyledin,
Seyis oldun, bir at tımar eyledin,
Kuyruğun kopardın, kıçın silerken.

Söyle o Süleyman'a ki, gümüşü ve altını satarken, kalaya bile yaranamıyacak sonunda! Açtık, baktık ki burnuna, bir tarafı sazlık, bir tarafı tozluk, dumanlık...

Can YÜCEL

Kayseri'deki oyun ve oyuncular!

İdris Küçükömer

Ferruh Doğan

BIR yıldır tekrar ve tekrar anlatmaya çalıştık. Artık ortada gayet açık belirlenmiş tarihi bir oyun var. Bu oyun, Türkiye halkını bölücü ve birbirine düşürücü niteliktedir. Bu oyun, uzun süredir, emperyalist kapitalistler için Türkiye'de bir strateji uygulamasıdır. Emperyalistler bakımından gerçekçi ve başarılı da *yürütülmektedir: Mesele* şudur:

1. Emperyalist merkezlerin merkezi Amerika Birleşik Devletleri'nde, büyük tekelci merkezileşme, *sadece büyük ve ileri teknolojisi ile ekonomik alanda* değildir. Onunla tamamlaşmak üzere askeri ve politik alanda da olmaktadır. Yani bu üç alanda alınan ve yürütülen kararlar, büyük ölçüde Amerika Birleşik Devletleri'ne ait merkezlerde alınmaktadır. Bu eğilim, marksist açıdan gayet rahatlıkla gözlenebilir. Her üç alan karşılıklı ilişkilerle birbirine bağlıdır. Ve bu tamamlaşma, dünya yüzünde yayılmaya, «tırmanma»ya devam etmektedir. Fakat açıkça gözlendiği *gibi, bu yayılma, gittikçe büyüyen kendi hastalığını* da birlikte getirip büyütmektedir.

2. İstanbul'da geçenlerde toplanan Dünya Ticaret Odaları temsilcilerinden Mr. Watson, emperyalizmin beynelmilelci, ulus tanımayan gerçeğini meydan okurcasına açıklamıştı. Bu sadece diğer kapitalist ülkelere değil, az gelişmiş bizim gibi ülkelere de hitap eden, meydan okuyan bir sesti. Sesin hırçın tonu, kapitalizmin büyüyen hastalığından ileri gelse gerekti.

3. Şüphesiz, az gelişmiş diğer kapitalist ülkeler yanında, Türkiye gibileri de daha fazla bağlı kılmak için, karşı çıkan ve potansiyel olarak çıkabilecek güçleri bölmek gerekecektir.

4. Türkiye'de tarihi ve çaresiz bir bölünme olmuştur. Artık ürüne el koyabilen bürokratik (sivil - asker) otokrasi ile halk arasında geniş ölçüde bölünme olmuştur. İçeride üretim aracı sahibi olan yada *olmayan bir sınıfın ağırlığıyla bürokrasiyi tamamen* emrine alabilen bir ekonomik ve politik gelişme olamamıştı. Osmanlı ve cumhuriyet döneminde artık ürünü masseden iktidar, zaman zaman ağırlıkları değişen ortaklıklar (koalisyonlar) ile yürütülmüştür. Şimdi artık bürokrasi, hem ideolojik ve politik olarak, hem ekonomik, hem de askeri olarak üretim aracı sahipleriyle (iç ve dış) tamamlaşmakta, hattâ bir kısmı kapitalist sınıfa dahil olma eğilimini ortaya *koymaktadır. Söz konusu tamamlaşma, şüphesiz, karmaşık (kompleks) bir biçimdedir.*

İŞTE burada, bizdeki bürokrasinin tanımlayıcı önemdeki tarafını ortaya koymak istiyoruz. Osmanlı ve cumhuriyet bürokrasisi:

a. Toplumda mevcut bütün sınıflara açık yukarı seviyede yönetici bir kliktir. Yani aşağıdan, köylü, işçi, memur, büyük toprak sahibi v.b. sınıf yada gruplardan bürokratik kliğe girmek kabildir.

*b. Bu debdebeli, merasimli, âdeta barok görünüş*lü kliğe girince, halktan, gelinen sınıflardan genel olarak kopulmaktadır.

c. Öyleyse küçük memur (sivil - asker) kadroları, bu *yönetici ve tarihi* özellikleri olan bürokratik otokrasiye girme olanakları çok açık olmakla beraber, bu bürokratik otokrasiye dahil saymayacağız. Fakat hiyerarşik bürokrat yöneticiler tarafından kullanılmaları da çok kolaydır. Çünkü,

d. Memurlara eğitim yoluyla verilen ideoloji, ana hatlarıyla batıcı - laik, kapitalist ideolojidir. Ve bu, Türkiye'ye tamamen yukarıdan ve emperyalist zorlamalarla, aynızamanda **dışarıdan** gelmiştir. Ekonomik taban değişmediği, hattâ zaman zaman geriye doğru bir gidiş gösterdiği için bu **yukarıdan ve dışarıdan** gelen ideolojik (hukuku ve politikasıyla) değişim, **halka yabancı** düşmüş, bir **yabancı gibi ondan alıcı, istismarcı gözükmüş** ve halk kitlelerince öyle değerlendirilmiştir.

Gerçi bu ideoloji içinde dahi temel çelişkileri açıklama olanağı veren bazı açık kapılar bulunabilir. **Fakat nesnel (objektif) koşullar, tarihi ters düşüşü teşvik edici durumdadır maalesef.** Batıcı - laik ideoloji **ile devrimcilik adına yola çıkıldığında, ters düşmeyi** teşvik edici bir mücadeleye giriliyor ve emperyalistlerin istediği bölünme daha da keskinleşme eğilimi getiriyor. Bu yoldan meselelerin çözümü için ileri mutlak bir adım atılabilir belki ama, acaba dünya seviyesinde nisbi olarak geri gidilmiyor mu? İşte soru!

GERÇİ bu mücadele, emperyalist koşullar altında çıkmazdaki ekonomiyi daha da çıkmaza sokabilir. Bu ağırlaşan çıkmaz, sınıf meselelerinin ortaya çıkmasına yarayabilir. Fakat, bir yandan da çıkmazın sebebi, laik, batıcı - ileri «devrimbaz» hareketlere kolayca yüklenebilir. Bunda bir gerçek payı da vardır. Ki bunu, emperyalistler, islamcı - doğucu değerler sistemine sığınmış halk nezdinde başarıyla yürütmektedirler. Öte yandan da, emperyalistlerin, değişen dünya koşulları altında şimdi kendi paralelinde olan ve olabilecek koalisyonları Menderes'in durumuna da getirmemek isteyecekleri rahatça düşünülebilir.

Temel çelişkilerin açıklanmasını ve bunun mücadelesinin yapılmasını engelleyen bir koalisyonu yoğunlaştırma çabaları halen mevcuttur. C. Bayar'ın politikada yüzde 97'lik koalisyonu büyük ölçüde kurulmuştur. A.B. Devletleri'nin ilk istediği, bürokratik kliğin ağırlığı ile katıldığı bu koalisyondur, bu tamamlaşmadır.

İşte bu arada tarihi bölünmeyi teşvik etmeye ve hem de gavurun en gavuru olarak sosyalistleri gösterip onları *tecrit etmeye dönüşen oyun, Kayseri'de* de fütursuzca apaçık oynanmıştır. TÖS'ün toplantı yeri olarak seçtiği Kayseri, Orta Anadolu'nun sanayi ve tüccar şehridir. Küçük esnaf ve sanayicinin gelişmekte olduğu, ileriye ait ümitlerinin yoğun bulunduğu bir yerdir Kayseri; yani sözü edilen bölünmeye uygun bir yer.

İ. Paşa, üniversite öğrencilerinin sınavlarının eylülde yapılmasını seçim için sakıncalı bulur, fakat *seçim sonrası Türkiye çok mu rahat olacak?* Paşa için önemli olan, A.P.'yi bölerek sağlanacak koalisyonlu iktidar Ekimde gerçekleşmezse, 1970'de yeni seçim için Türkiye'yi kendinden başka bir hakemin yönetemeyeceğini ortaya koymaktır.

Türkiye'de halen bir cunta hareketi için ortam katiyen yoktur. Fakat koalisyon kurulursa, bu Demirel ekibinin tasfiyesi, hattâ Reisicumhur C. Sunay'ın nüfuzunun azalması demek olacaktır.

VE Kayseri'de olay çıkabileceğinin iktidarda olanlar yada yakın olanlarca bilinmesi gerekir. Öyleyse istenen nedir?

Paşa, Demirel yönetiminin çamura battığını ispatlamak ister. Demirel de bölünen reyleri toplamak ister. *Fakat en güzeli, laik-ilerici ile islamcı bölünmesini* Amerika'nın istemesi olacaktır.

Bu kadar açık ve basit tertip nasıl olur diye sormak gereksizdir. Çünkü, olayın bu kadar basit seviyede sırıtırcasına olması, bundan *emperyalist çerçeve* içinde olan bütün güçlerin yararlanacağı hesabında olmalarıdır.

Halen, karışık hesap ve korku ile bazıları, sanki bağımsızmış gibi, bir kısım bürokratların halktan kopuk nitelikte bir hareket kampına katılırlar! Böylece bölünme işini teşvik etmiş olurlar. Hem de «devrimciyiz» diye diye...

Yalnız, büyük emekçi kitleler **«yanlış bilinçlendirme» (Engels)** içine atılınca, bu *egemen sınıfları* (iç ve dış) da yanıltıcı olmıyacak mı?

Türkiye'de elbette, **«nesnel koşullar nasıl ve ne kadar gelişecektir.»** sorusu bütün olarak sorulup cevaplandırılamaz. Fakat mevcut saptanabilir ve yakın gelecek tahmin edilebilir. Politika gerçek devrim için bir araçtan ibarettir. Bu aracı Türkiye'de emperyalistler büyük ölçüde doğru kullanıyor. **Ters düşen kendini gerçek sol sanan ve kolay yolu seçen oportunistler**dir bize göre...

GENÇLİK HALKA NASIL ULAŞACAK?

"AÇ ulan, aç ağzını,» diye bağırdı polislerden biri.

Bu sırada bir diğeri **«yapma yeter!»** dedi.

Günlerden 12 hazirandı ve 9-10 hazirandaki üniversite olaylarıyla ilgili olarak tutulan bir gencin ağzına işemek istiyordu bir polis. Yaptığı tüm işkence, attığı tüm dayak yetmemişti. Yerde yatan gencin bıyıklarından bir kısmı yolunmuş yanına bırakılmıştı...

Polisler gururluydular. Zehir Hafiye Sükan'ın emirlerini yerine getirmişlerdi. Yalnız bir şeye akılları ermiyordu. Bu kadar dayağa rağmen bu gençler hâlâ neden kavga - döğüş eylemlerini sürdürüyorlardı...

Bundan birkaç saat sonra savcılığa gitmesi gereken başka bir öğrenci daha getirilip, odalardan birine sokuldu. Üç polis bu iri yarı gencin üzerinde gezdiler, çiğnediler, küfrettiler. Sonra biri bağırdı:

«Ulan, kelime-i şahadet getir, salavat!»

Genç, polislerin hiç anlamıyacağı şekilde, onlara küfretmeden durdu. Yalnız bir şiirin bir mısraını söyledi onları şaşırtırcasına.

«Vurun ulan, vurun. Ben kolay ölmem...»

Bir polis tabanca çekip karşısındaki öğrenciye uzattı!

«Vur ulan, erkeksen vur beni.»

Genç hiç cevap vermedi. Biraz önce aynı polisin müdürünün söylediklerini aklından geçirdi: **«Siz bu hareketleri cunta için yapıyorsunuz. Ama cunta gelse ilk başta sizi, çocuklarını keser. Bize sıra sizden çok sonra gelir.»**

Bu terör, karakol dayaklarından, küfürlerden, tekmelerden ileri gitti. Şimdi yüze yakın öğrenci tutukludur. Ve bu terörün yaratıcısı işbirlikçi AP iktidarının yöneticileri, sürdürdükleri bu terörle öğrencileri yıldıramadıkları gibi, bilenmelerine sebep olduğunun farkında değildir. Onlara en güzel cevabı sanırım Sağmalcılar Cezaevinde birlikte kalmakta olduğum genç kavga arkadaşlarımın görüşleri verecektir.

● Gençler neye karşı, ne için savaşmaktalar?

CELAL DOĞAN: Gençler, Mussolini'nin faşist kanunlarından alınan hükümlerin halen yürürlükte olduğu, Amerikan emperyalizminin kol gezdiği, feodal artıkların bulunduğu ve işbirlikçilerin ve de komprador burjuvazinin hakim olduğu ülkemizde, doğal olarak tedirgindirler. Bu nedenle anti - emperyalist, anti - kapitalist, anti - faşist, anti - feodal bir düzeni kurabilmek için Türkiye gençliği her fırsatta mutlaka gerçekleri Türkiye halklarına anlatmakla yükümlüdür. Bu hareketlerimizde biz, gençler olarak, proleteryanın önderliğinde gerçekleşecek antiemperyalist devrim için onların yanında yer alıp tarihi süreç içerisinde onlarla birleşeceğiz.

● Toplumcu öğrencilerin görevleri açısından son öğrenci hareketlerini nicel ve nitel olarak değerlendirir misiniz?

CELAL DOĞAN: Bu kavgaya katılan militanların sayısal gücü üniversite yöneticilerinin kamuoyuna gösterdiği şekilde hiçbir zaman 200 - 300 kişi değildir. Fakat asıl bizim arzuladığımız orana da ulaşmamıştır. Her yeni hareketimizde ise, hareketsiz gruptan bize iltihaklar olmaktadır. Öğrencilerin nitel gücüne gelince: Çoğunluğu anti - emperyalist kavgada tam bilinçli olmamasına rağmen, emperyalizme karşı çıkmanın gerekliliğini duymaktadır. Üniversite yöneticilerinin ve işbirlikçi iktidarın tutumunu ve iktidarın emperyalizmle bağlantısını birleştirebilmektedir. Şu bilinmelidir ki, anti emperyalist kavgada üniversite öğrencileri, yöneticilerinden daha bilinçli, daha duygulu ve daha yurtseverdir.

MEHTİ BEŞPINAR: Son öğrenci hareketlerini değerlendirirken önce sosyalist öğrenim gençliğinin görevlerini saptamamız gerekir. Yüzeysel olarak bu görevi ikili bir işlerlik içinde görebiliriz:

1. Sosyalist gençlerin baskı grubu olarak görevleri vardır. Bu yılki eylemlerden **«Komer'in geri alınması»** ve **«baskı- kanunlarının çıkmasının engellenmesi»**ni gösterebiliriz.

Biz baskı grubu olarak kendimize ve halkımıza demokratik bir ortamı yaratma görevini yükleniriz.

2. Bence asıl görev ana sosyalist örgütün yandaşlığıdır. Fakat Türkiye'de sosyalist örgüt tutarlı bir çizgide olmadığından, şehir ve köy emekçilerine sosyalist potansiyeli kazandırmak bir yerde doğrudan doğruya gençliğin görevleri arasına girmektedir.

Bunların başarılması için üniversiteli gençler olarak örgütlenmeli ve örgütlenme ortamını yaratmalıyız. Örgütlenme ortamının yaratılması için demokratik bir üniversitenin kurulması kavgasını yürütürüz. Bu çabada kitle hareketleri yaparız. Bu ise, bizi nicel olarak büyük rakamlara ulaştırır. 9-10 Haziran hareketleri de bunun en somut örneğidir. Yalnız son dönemlerde harekete katılan gençler eylem dışında eğitime tabi tutulmadıkları için nitel artım istenen orana ulaşamamaktadır. Başka bir deyimle, şehirde, alanlarda demokratik üniversite için elde ettiğimiz güç, şehir ve köy proleteryasının örgütlenmesinde kullanılamamaktadır.

SITKI COŞKUN: Gençlik hareketlerinin özellikle 1960 sonrası gelişimi üst yapıya ilişkin isteklerden, düzen değişikliğine doğru bir gelişim göstermektedir. Bu gelişim, gençlik içerisinde bir sosyalist çekirdekleşmeyi doğurmuştur. Giderek bu çekirdek gençlik hareketlerinin yöneticisi, önderi olmuştur. Bu noktada genç insanlar, kavganın bütünselliğini kavrayarak ana görevlerinin işçi ve köylülerin iktidar kavgasında onlara yandaşlık olduğuğunu belirlemişlerdir. Ancak bu gelişimde genç adamlar kendilerine ilk kösteğin içerisinde bulundukları üniversiteden geldiğini görerek, kavganın bütünselliğini unutmadan önce üniversiteyi değiştirme, yani demokratik üniversite kavgasına girmişlerdir.

1968 haziranından bu yana gençlik hareketlerini incelediğimizde nicel ve nitel bir gelişimle karşılaşırız. Hattâ son hareketlerde ulaşılan 10-15 bin kişilik güç, nitel bakımdan limite yakın bir rakamdır. Ve bu nedenle Amerikancı iktidar ile üniversite senatosunun suratına bir şamar gibi inen eylemler gerçekleştirilmiştir. Doğal olarak nitel gelişim, nicel gelişimle aynı düzeyde değildir. Yalnız, özellikle hedefleri tayin etme ve biçim bakımından önemli nitel gelişimler ortaya çıkmıştır. Şöyle ki; 68 haziran'ında pasif olarak eylemi yürütenleri destekleyen gençler, son eylemde yasa dışı biçimde üniversiteyi işgal eden toplum polisinin saldırısına karşı, saatlerce, binlerce kişilik kitleler halinde geniş bir alanda dövüşmüşlerdir.

İkinci önemli nitel gelişim son hareketin taktik hedeflerinin çok gerçekçi bi- biçimde saptanmasında ortaya çıkmıştır. Şöyle ki; 68 haziranından bu yanaki davranışlarıyla demokratik ve ulusal üniversiteyi kurma yolunda en ufak bir adım atmayan amerikancı üniversite yöneticileri karşısında, bu kez yeni bir taktik denemişlerdir. Yöneticileri yıpratmak için bir vur - kaça, bir anlamda bir üniversite gerillasına girmişlerdir. Bu davranışlarında ise senatoya aldığı bütün aksi kararları değiştirterek başarıya ulaşmışlardır.

Ayrıca son harekette öğrenciler, namuslu öğretim üyelerinin kendileriyle birlikte gayrimilli ve antidemokratik üniversiteye karşı kavgaya girmelerini sağlamışlardır.

Bence, nitel bakımdan bugünkü gençlik hareketlerinin bugünkü düzeydeki eksikliği, gençlerin gelişmelerinin -ki burada kusur sosyalist gençlik kadrolarınındır- örgütlenmemesi ve yeterince disipline edilmemesidir. Bu başarılamazsa, maddenin tabiatına uygun olarak, hareketler hızla küçük burjuva anarşizmine dönüşebilir. Başarı ve örgütlenme emekçi sınıfların iktidar kavgasına yandaş olmayı sağlayacaktır.

YUSUF BAHA GURCAN: Son olaylar ve gençliğin görevleri üzerinde arkadaşlar yeterince bilgi verdiler. Yalnız bir noktanın üzerine basarak geçmek gerekir. O da bu eylemlerin kesin sonuç alma eylemleri olmadığıdır. Bazı eylemlerin ise, ana niteliğiyle işçi ve köylüyü harekete geçirebilmek için yapıldığıdır. Örneğin, montaj sanayii ve NATO'ya hayır kampanyası bu türdendir. Gençlik bu yoldaki eylemleriyle sorunu çözümlemez. Ancak işçi ve köylülere çözümyolunu göstererek onu harekete geçirir.

Şimdi üniversite gençleri yaz tatillerinde memleketlerine dönmüşlerdir. Yöresel bir çalışma yapmaları gerekmektedir. Bu çalışmanın bir yönü, yaptığımız eylemlerin halkımıza rotatiflerle kasıtlı olarak yanlış duyurulan yönlerini doğrularıyla ortaya koymaktır.

Bunların yanında gençler olarak bizi bekleyen somut bir eylem vardır. Doğu'da yıllardan beri insanların tel üzerinde canını ortaya koyduğu Zap Suyu'nda bir köprü yapılmaktadır. Genç kardeşlerimizin başlattığı bu köprüde slogan, bildiğiniz gibi **«Halk Morrisson firmasından evvel yapar»**dır. Bize düşen, bu sloganı, bu olayda mutlaka gerçekleştirerek, Türkiye gençliğinin, halklarının yanında olduğunu, karşı güçlerin yayınlarına rağmen, ispatlamaktır.

EYÜP NEŞAT YILDIRIM: Evet, arkadaşın anlattığı gibi, hattâ daha da öte bir görev, üniversite gençliğinin güz dönemindeki en önemli görevi, köylerine dağılarak onların sınıf çelişkilerini somut örneklerle ortaya koymaktır. Örneğin, günde ortalama 16 saat çalıştığı halde, yaşama şartlarının bir türlü neden değişmediğini, dolayısıyla iktidarla olan çelişkisini, Amerikan emperyalizmiyle olan çelişkisini ortaya koymaktır.

Yine gençliğin önemli görevlerinden biri de, Türkiye halklarına, emperyalizme ve onun işbirlikçisi durumundaki siyasi güçlere karşı kendi düzenini kurma yolundaki mücadelede ön saflara geçmesinin kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu, yandaşlarının kimler olabileceğini belirtmesidir.

Bunu yaparken, mücadelesinde önüne çıkacak güçlerin nitel ve nicel olarak hiçbir önem taşımadığını da açıklamaktan kaçınmamalıdır. So-

Arkadaşımız Osman Saffet Arolat'ın hapishanede düzenlediği açık oturumda tutuklu gençlik liderleri gençliğin *devrimci* eyleminin nasıl olması gerektiğini tartıştılar.

...zaferin halklarımızda olduğu ...malıdır.

CEMİL GÖK : Bu noktada, 9-10 Haziran hareketlerini yeniden değerlendirmek ve niteliğini bir kez daha saptamak yerinde olacaktır. 9-10 Haziran'da gençlerin hareketi, memleketimiz üzerindeki sömürücü hayallerini 1960'a kadar sapık işbirlikçileri vasıtasıyla gerçekleştiren ve bugün daha şiddetle sürdürmekte olan Amerikan emperyalizmine karşıdır. Gençler son olayda *ulusal aktif bir* gün daha şiddetle sürdürülmekte olan ...lerinin kaba kuvvetine, yokolma bahasına karşı çıkmış, set çekmişlerdir. Özellikle 10 Haziran günü binlerce genç, sokak aralarında, meydanlarda anayasaya aykırı bir kararla üniversiteyi iki sefer kapayan ve Türk üniversiteye polis sokan Amerikancı paslanmış yöneticilere ders vermiştir. Bu hamle aynızamanda gençlerin, emekçi halk kitleleri lehine, egoist işbirlikçilere karşı etkin bir şamarı olmuştur.

NİZAR ÖZKAYA: 1968 haziranından bu yana sürmekte olan öğrenci hareketlerini bir takım faşist tedbirlerle önlemeğe çalışmak, onları durduracağı yerde, daha hızlı gelişmesini sağlamaktadır. Öğrenciler artık padişahların tarihini değil, halkının ve ülkesinin gerçeklerini öğrenmek istemektedirler. *Bu* nedenle tutucu öğretim üyeleri karşısında onların bilimsel özü olmayan bilgilerine karşı çıkmaktadırlar. Devrimci öğretim üyeleri de gençlerin bu kavgasında onlarla birlikte hareket etmektedir. Son olaylar, bir anlamda da, istediklerini öğrenme yolunda yapılan bir eylemdir. Başbakan, İçişleri Bakanı ve tutucu öğretim üyeleri, halkını seven gençliği suçlamaktadır. Bu, *onların* gafletidir. Ayrıca, düzenledikleri oyunlar, kendi içinde de çelişkilerle doludur. 200-300 öğrencinin harekete katıldığını iddia eden yöneticiler, 2 bin polisin arasında bulunan toplum polisi arabasının yakılması olayını öğrencilere yüklemektedirler.

Bugün Anadolu'da tatil geçirmekte olan genç kardeşlerimiz, bu gerçekleri halkımıza mutlaka açıklamalıdır. Ve bu mücadelenin halkımız ve ülkemiz için olduğunu belirtmelidirler. Zaten en kısa zamanda bu belli olacaktır.

● Devamlı tatil geçirmekte olan gençlere görev yüklediniz. Bunu daha açık ortaya koyar mısınız?

MEHTİ BEŞPINAR: Bence bugün tatilde olan gençler sadece kendi yörelerini çalışma alanı olarak seçmelidirler. Yapmaları gereken çalışmaları ise şöyle gruplayabiliriz:

Önce bölgesinin sosyo - ekonomik yapısını incelemelidir. Sonra işçi ve köylülerle *organik* ilişkiler kurarak yöresel çelişkileri su yüzüne çıkarıp saptamalıdır. Emperyalizm ve komprador burjuvaziyle olan ilişkileri, bu çelişkiler ışığında ortaya koymalıdır. Bölgesinde ana örgütün güçlenmesine yardımcılık etmelidir. Ayrıca, bölgesel çelişkiler hakkında düzenlenen kampanyalara karşı uyanık olarak bunu bölgesinde uygulamalıdır.

● Peki, Zap Suyu Köprüsü bu noktada nasıl bir anlam taşır?

MEHTİ BEŞPINAR: Yurt çapında bir anlam taşıyan Zap Suyu Köprüsü gibi eylemlerin popülist bir çizgide kalmaması için sürekli eylemlerle bütünlenmesine çalışılmalıdır. Ayrıca, şu anda tatilde olan öğrenci kardeşlerimizce, bu ve benzeri eylemlerin, halkımız - gençlik arasındaki ilişkiler açısından geniş çaptá propagandası yapılmalıdır. Bu eylem bence, Demirel'in İstanbul'da seçim propagandası olarak gecekondu tapusu dağıtılması gibi, rotatiflerle değilse de, gençlerle halkımıza duyurulmalıdır.

SITKI COŞKUN: Zap Suyu eyleminin sosyalist gençlik hareketleri bakımından önemi, bir somutlamayı verebilme olanağını taşımasıdır. Ve buradaki ana amaç da, bizim açımızdan bu somut örnekten sağlanacak propagandadır. İşte burada hareketin popülizme Kayabileceğini düşünmek ve özellikle köprü yapım sonrası bu tip eylemlerin sürekliliğini sağlamak gerekir.

CELAL DOĞAN: Doğu Anadolu halkları çok iyi anlamalıdırlar ki, İstanbul'a milyarlar tutarında asma köprüler yaptırıp rahatlarını sağlayan işbirlikçileri, iktidar ve Morrisson firmasının eski temsilcisi Demirel artık onları temsil etmemektedir. Doğu halklarına yapılacak yardım ve onları aydınlığa, insanca yaşamaya ulaştıracak devrimin savaşçıları, kendi içlerinden çıkan kimseler olacaktır. Onların yandaşları ise, Türkiye'li *gençliktir. Zap Köprüsü* bunun ilk temel köprülerinden biri olacaktır.

Osman S. AROLAT

Köylü, gençlik eylemlerini nasıl karşılıyor?

Büyük Kantlerdeki öğrenci hareketlerinin bir avuç anargist tarafından çıkarıldığını söyleyen Süleyman Bey'e sunulur.

Ege bölgesinde halkın arasında yaptığımız soruşturmada halkın ögrenci hareketlerine ilgisiz kalmadığını gördük. Bu yazımızda halktan kişilerin büyük kentlerdeki işgaller ve boykotlar hakkında ne düşündüklerini, öğrenci - polis çatışmasını nasıl karşıladıklarını söyleyiş biçimleri ile iletiyoruz.

Ahmet Ceyhan, Bursa İli'nin Apolyont Köyü'nün sakinlerinden 65 yaşlarında köylü vatandaş. Kendisi son senelere kadar C.H.P'nin listelerinden köy muhtarlığı yapmış. Koyu bir C.H.P'li olduğunu biraz utanarak söyledi. Sonra da ekledi sözlerine: «Na yapalım evladım, TİP henüz bizim köye girmedi ki Benim gönlüme sorarsan TİP der ama, CHP'den de vazgeçmek müşkül *geliyor* bana.»

Ahmet Ceyhan işgaller, boykotlar hakkında, öğrenci - polis çatışması hakkında düşündüklerini şöyle anlattı.

«Bu işte tabii talebeler haklı. Konuşamıyorum, gelmiyor içerden, sen yaz işte.»

Ahmet Ceyhan'a «Öğrenciler eğitim eşitliği diyorlar, bu düzen değişmelidir diyorlar, siz ne dersiniz?» **sorusunu yönelttiğimizde** «Eğitim eşitliği olmalıdır, bu düzen tabii değişmelidir» **deyip devam ediyor sözlerine:**

«... polisin öğrenciyi dövmesini tasvip etmiyorum. Öğrenci suçlu ise kanun var canım. Kanun cezasını vermeli. Sopayla, mopayla bu olmaz. Kara kuvvetten memnun değiliz. Dua etsinler ki köylere gazete pek gelmiyor. Köylü bu işleri genellikle bilemiyor. Bazan hayvan gibiyiz, dünyadan haberimiz yok. Ama o öğrenciler köylere gelip de neden bu işleri yaptıklarını anlatırlarsa kuzu gibi dinlerler, 'haklı yavu, haklı, eyi gonuştu' derler.»

Tevfik Kaya 32 yaşında. Bimekân tarım işçisi. Söke Ovası'nda sabahın 5'inden akşamın 6'sına kadar çalışıp 12 lira yevmiye alıyor. Ahmet Ceyhan'a sorduğumuz sorulara şöyle cevap veriyor:

«Valla, toplum polisine de bi şey bulamıyom ben. Bizim gibi emirle kış kış gidiyo. Belki o adam da cop zoruynan gidiyo oraya, öyle ya, Sökedeki Toprak Reformu yürüyüşünde kulağımla duydum. Toplum polislerinden biri 'bu kalabalık az bile' dedi. Tani bu okuyan arkadaşları gomünist diye budamağa kalkmak keyfi sahtecilik olur diyom ben.»

-Tevfik Kaya'ya «kendin bu olaylar olurken İstanbul'da olsan ne yapardın?» **diye sorduğumuzda hiç tereddüt etmeden** «ben polisi pek suçluyamıyom. Onlar bir ağanın yanında çalışan yevmiyeli işçi gibi. Ama gine de gençlerin arasında olurdum. Nitekim Söke'de Toprak Reformu Mitingine de iştirakteydik.» **diyor.**

Afşar Köyünden seyyar işçi Osman Çolak konuşuyor:

«Ben cahilim, bu bakımdan pek bi şey bilemiyorum desem yalan olmaz. Ama gene de polisin gençleri dövmesini kabullenemiyorum. Çünkü: dayandığımız bi adalet vardır. Suç işleyen adaletin divanına- çekilir. İfadesi alınır. Vurmak, dövmek doğru olmuyor. Hattâ nefret getiriyor bana. Gençlerin dedikleri de muhakkaktır. Herkes bedava okumalıdır. Bu gapitalistlerin düzenine doğrusu bu ya ben de düşmanım.» **diyor. «Kendin İstanbulda olsan bu gençlerin arasına katılıp dövüşür müydün?» diye sorduğumuzda şöyle cevap veriyor:**

«Şüphesiz. Bugün o gençler ölmesini bilsin de biz niye bilmeyelim. O gençler bugün okulunu bırakıp bir yere kâtip girse gine karnını doyurur. Demek ki onlar kendi menfaatine dövüşmüyor. Vatanın menfaatine dövüşüyor. Memleketimize bir düşan saldırsa biz birbirimizle mi çarpışacağız, yoksa düşmanla mı çarpışacağız?»

Reşat Boğaç, Sökenin zengin köylülerinden. «Ben zenginim ama namusluyum. Benim de Ziraat Odalarına girişim Fahri Tanman gibi bin lira ile. Ama o adam bu gençlere piç diyormuş. Ben bu kelimeyi söyletmem. Çünkü bu çocuklar bizim çocuklarımız. O zaman bu gençlere piç diyenler kendi zürriyetlerini düşünsünler. O zenginler etraflarındaki köylüleri de kandırıyorlar, bu hareketleri çıkaran öğrenciler piçtir, diyorlar. Şu kahveye girip otursak başlarlar küfretmeye. Halkın anlayabilmesi için evvela boykotların, işgallerin niçin yapıldığını bilmesi lazım. Filan fabrikada grev yapılmış. Bu grev yevmiye azlığından mı, ne bileyim ne için. Ama derseler ki filan fabrikanın işçileri şu iş için grev yapmış o zaman olur. Okullara gelince onlar diyorlar ki reform için grev yaptık, işgal yaptık. Ama neyin reformu için yaptın boykotu, işgali? Bu neyin reformudur? Reform, reform, diyoruz. Kültür reformu mu? Toprak reformu mu? Sanat reformu mu? Ne reformudur bu? Çevremdekiler bu hareketlerden hiç bir şey anlamıyorlar ki bir şey düşünebilsinler. Ama anlatırsan TAMAM diyor. 'biz ne bilelim böyle olduğunu, biz başka türlü duyuyoruz' diyorlar. Bu işleri A dan başlayıp anlatmak lazım halka.»

İşte böyle söylüyor Reşat Amca. Biraz düşündükten sonra tekrar devam ediyor anlatmaya:

«TİP'e Komonist diyorlar. Hem de profesörleri. 15 milletvekili var. 6'şar bin lira alıyorlar. Demek ki devlet komonistleri besliyor. Komonistin kökü içerde dursun da sen git yapraklarını topla. Genç genç adamları dama sok. Mademki kökü belli, yaprağı toplamakta nenin nesi? Anayasa bir hak verdiyse, halka mitingler yapın, yürüyüşler yapın hakkınızı arayın dedi. Buna karşı tutar da toplum polisini sürüp bu işi yapamazsın derse bir gün döversin, iki gün döversin. Üçüncü gün can kemiğe dayanır. ARTIK YETER der. Elbette onun da yeter deyip o molotof kokteyli dedikleri şeyi kullanmaya hakkı vardır.»

İşte halktan adamlar böyle düşünüyorlar. Beynini ve yüreğini birleştiren gençler, bir de neden bu tavrı aldıklarını köylere dağılıp anlatsalar işin rengi çok değişik olur mutlaka.

İş için gittikleri Avrupa ülkelerinden tersyüz edilenler!

YABAN KAPISINDAN GERiYE DONENLER

Osman Yeşil ÇOBANOĞLU

Yaban ellerine kira gedelim
Borçluktan usandık, kâra gedelim
Buranın beğleri karın doyurmaz
Karın doyuracak yere gedelim

«Biz acık gardaş! Açlık umutsuzluk demek bizde. Tarla yok tapan yok. Dutacak bir iş mi? Ha!. getire. Dört çocuğum var benim. Bir de garım beş. Geç bunları. Bir de beni say. Etti mi altı. Altı can, altı boğaz demek. Altı can daş kökü yeyecek değil ya. Günde ikişer lira yesek, on iki lira eder tamı tamına. Bir baş soğan dikecek yerimiz yok demek köyde. Bu on iki lira nahıl çıkar? Ben bunu altdan alıyom. İki lirayla bir can olur mu? Günde üç öğün ekmek, giysi, urba, ayakgabı, sabun... Duzu büberi de var bunun. Var sen düşün gerisini. Çocukların boyun büküşüne dayanamadım. Bu yoğsulluk tak etti canıma...

«Dört beş yılsındır beklerim. Ne sıramın geldiği var. ne bir şey. Oysa benden bir iki yol sonra yazılanlar çokdan getti. Şimdi Alaman beglerinin işlerini dutarlar. Para gazanırlar. Deyeceğim, bir umut dedik. Denize düşen yılana sarılır. Biz de öyle... Çok duymusuz, çok görmüşüz, gavur ellerine türüs gedip iş dutanları. Bizim gasabamızdan bile getdi bir gaç gişi. İşlendiler orada. Biz arkasızık. Devlet gapısında adamımız yok bizim. Arkamız olup da torpilleyemediğimiz için memuruyanı, bizim sıramız öldü. Belki de ölmedi, sonraya atdılar. Sona galan da dona galır değil mi? Can burnuma çıkdı eyice. Borç dağ gibi sardı. Tez günde çok para gazanmak gerekiyor ödenmesi içi... Sürünmekdense dedim, ya ölelim ya çıkalım. Hasılı böyle oldu işde. Getdim. Döndürdüler. Batdım. Batan zor çıkar. Ömür boyunsıra borç ödeyecem deyi oğraş gayrı...»

O günlerde gavur kapılarında işçiler kurşunlandı. Aç susuz dağlarda dolaştılar. Tutuldular. Kimisi geçmeyi başardı. Kimisin yurda döndürdüler. Kaçanlar dağ yollarından, kelle koltukta kaçtı. Kurşunların arasından sıyrılıp geçti. Çoğu yüksek değerle taksi tutup kaçtı. Çoğu uçakla ayrı ülkelerin sınır kapılarından, ayrı ülkelerin içlerine sızdı. Çoğu oralardan da döndü. Çoğu oralarda kapanıp kaldı. Bir ay, iki, üç ay kapalı kaldılar. Kimisi iş buldu. Kimisi daha bulamadı. Oralarda eskiden gitmiş işçilerin evlerinde kapalı. Anadolunun he köyünden, her kasabasından var. Tarlasını, evini bucağını satıp gedenler var. Garısını, çocuklarını yüz üstü koyup gedenler var. Anasının, babasının izninden çıkıp onları tepenler var. Açlıktan usanıp gedenler. Her biri bir umutla, bir yıkım sonu ayrıldılar ülkeden. Gavur ellerine düştüler. Gavur ellerinde de eli kanlı begler var. Bizim halk sözlerinde: «Gedip de gelmemek var gelip de görmemek var!» diye içlenmeler var. Çoğu gitti. Gelmedi. Gelenler görmedi...

«Benim gafamın sarmadığı» diyor, Hidayet Tekdemir. Sürdürüyor sonra, «Raduyadan yayım ederler, gazetelerden yayım ederler. Çeşitli şeylerle duyurmalar yaparlar. Deyeceğim, bakanlar makanlar türüslere yardım edin, türüslere güler yüz gösterin deyi. Gavur türüsleri bizim burda ırahat ederler. Gaşıyın üsdünde gözün var demezler, bizimkiler onlara. Suç ederler, ellerini gollarını sallaya sallaya gezerler. Pasaport soran neyi yok. Kimesin demeyiz canım. Der miyiz? Türüsün altına yatırız... Bizim goynumuzda Türküye Cumhuriyetinin pasaportu var. Tapu gibi pasaport. Harcını yatırmışız, her bişeyi tamam, almışız goynumuza goymuşuz. Orda sökmüyor bu. Elin gavurları orda bize zulum ederler.»

Hidayet Tekdemir, Nevşehir'in Tatlarin kasabasından, 1939 doğumlu. Evli, dört çocuğu var. İstanbul sokaklarında gezgin satıcı. Arabası yok. Yani şu üç tekerlekli araba. Belediye Zabıtalarının her gün topladıkları. Parası da yok Hidayet'in. Ucuz şeyler alıp satar. Öyle yükde yeğni, pahada ağır şeyler değil. Yükte ağır, pahada yeğni şeyler sattığı. Ne mi satar? Plastikten yapılmış koca koca leğenler, sahanlar, tepsiler, tencereler, sepetler... Tahtakale hanlarından yüklendi mi sabahın tanında, İstanbul'u altüst eder, gecenin yarısında gelir. Tüm yükünü boşaltabilirse, yirmi lira kazanır. Bu da çok zor. Kimi günler hiç satılmaz. Kimi günler, ha işte... Onun da gününde on beş lirasını yer. Kazansın kazanmasın, her gün yer onbeş lirayı. Bir bardak ayranın yüzyirmibeş kuruş olduğu bu kent bu. Dağ gibi paran olsa dayandıramazsın. Yediği ne ki? Bir kuru, bir salata, bir parça ekmek. Ver beş lira...

«Sizin iş aramaya gettiğinizi nasıl anlıyorlar? Yüzünüzde damga mı var?» diye soruyorum Hidayet'e.

«Var ya!» diye karşılık veriyor. «Damga var ya! Yoğsulluk damgası! Bundan eyi damga mı arar elin oğlu. Bakınca hemen anlayorlar. Anlayorlar gardaşım. Anlayorlar işde. Yüzümüze bakar bakmaz anlayorlar. Bizim yüzümüzde gan yok. Benzimiz sarı bizim. Aval aval bakarız, fersiz gözlerle. Takadımız yok. Aç olduğumuzu hemen biliyor adamlar. Bunlar keyif için, ya da bir iş için gezmeye gelebileceklerden değil deyip kesiyor öğünü. Orda heç değerimiz yok. Hoş burda da yok ya seçimin dışında...

«Biz türüs gedecez dedik. Yeni yeni urba kesindik. Boynumuza boyunbağını bağladık. Çenteyi menteyi tam düzdük. Tıraş mıraş da olduk. Gene de biliyorlar.

«Nahıl mı getdim. Ben Danımarka gapısından döndüm. Çok geden oldu. Onlar orda iş buldular. Biz umutlandık bundan. Aynı köyden altı gişiyiz. Hepimiz döndük. Beş altı evleklik bir tarla vardı. Satdım. Ço-

Orman köylülerinin mitingi ve polisin gençlere zorbalığı

ANT'ın geçen iki sayısında bütün ayrıntılarıyla açıkladığımız orman sömürüsüne karşı, Ulus orman köylülerinin düzenledikleri direniş hareketi, idari makamların yarattığı yoğun bir terör havası içinde yapılmıştır. Ezilen orman köylüleriyle birlikte hareket eden devrimciler ve öğrenciler kanunsuz olarak karakollara çekilerek dövülmüş, işkence edilmiştir.

Ulus Orman Köylüleri ile Zonguldak'ta yayınlanan Sömürücüye Yumruk ve Ulus Postası gazeteleri yöneticileri, İstanbul ve Ankara'dan gelen devrimci gençlerin de desteğiyle, direniş mitingini günlerce önceden hazırlamağa başlamışlardır. Önceki salı günü Ulus'a giden devrimci gençler, derhal orman köylüleriyle ilişki kurmuşlar, sorunlarını saptamışlar, bütün köylere giderek bildiriler dağıtmışlar, afişler asmışlardır.

Bildirilerde şöyle denilmektedir:
«Biz orman köylüsüyüz.
Yolları açar, ağaçları keser, kütükleri taşırız.
35 bin kişiyiz Ulus'ta biz.
Toprak bizi doyurmaz.
Devlet bizi kayırmaz.
Yarı aç yarı tok yaşarız.
Kasabada tüccar, ormanda işletme.
Nedir bizim bunlardan çektiğimiz.
....
Hak aramanın, hak almanın yolu birleşmekten geçer.
Birleşelim, kooperatif kuralım. Üç köyde değil, 30 köyde birden kuralım.
Ulusta 35 bin, Türkiye'de 10 milyon orman köylüsüyüz. Birleşelim Güç olalım.»

Bu kampanya sonucunda önceki cuma günü Ulus İlçesi'nde toplanan orman köylüleri büyük mitingi yapmışlardır. Mitingte Zonguldak TİP Örgütü'nün, köylülerin ve gençliğin temsilcileri konuşarak orman vurgununu açıklamışlar, çelişkileri ortaya koymuşlardır.

Bölgede devamlı terör havası yaratan resmi makamlar, daha miting devam ederken toplantıyı düzenleyenlerin tutuklandığına dair haberleri Türk Haberler Ajansı'na uçurmuşlardır. Önceden havası yaratılan bu terör, mitingten hemen sonra kendisini göstermiştir.

Miting bittikten sonra bildiri dağıtmak ve afiş yapıştırmak üzere Kumluca'ya gidilmiştir. Kumluca'ya gidenlerden Ahmet Hamdi Dinler, Eri Dolunay ve Gündüz Taner derhal nezaret altına alınarak haklarında Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefetten dava açılmıştır.

Diğer bir grup ise maden işçilerine Sömürücüye Yumruk Gazetesi dağıtmak üzere Ereğli, Karabük ve Zonguldak'a gitmiştir. Zonguldakta maden işçilerine gazete dağıtılırken Haluk Sarıkaya ve Abdullah Mutlu adındaki gençlere maden bekçileri müdahale etmişler ve ellerindeki gazeteleri zorla alarak Dilaver bölgesinden uzaklaştırmışlardır. Gençler dolmuşla ocaktan uzaklaşırlarken, bekçilerin telefonla haber vermesi üzerine yolda polisler arabanın önünü kesmişler, Sarıkaya ile Mutlu'yu zorla karakola sokmuşlardır. Önce üstleri aranan gençler daha sonra işkenceye tabi tutulmuş, polisler kendilerine 2,5 saat süre ile devamlı dayak atmışlardır. Önce coplarla, daha sonra numaralanmış sopalarla dövülen gençlerden Haluk Sarıkaya kalb krizi geçirmiş, bunun üzerine hastaneye götürülerek bir göz doktoru tarafından kendisine iğne yapılmıştır. Hastanede iyileştirildikten sonra tekrar karakola getirilen Sarıkaya ile Mutlu'ya bu defa tekme, tokat ve yumrukla dayak atılmağa başlanmıştır. Olaya müdahale etmek üzere karakola bir avukat gelmişse de, polisler gençlerin burada olmadığını söyleyerek avukatı atlatmışlardır. Geç vakit polisler nöbet değiştirmiş yeni gelen polisler de «Siz komünistsiniz, sizi Moskova'ya süreceğiz» şeklinde küfrederek devamlı dövmüşler, bir tel kafesin içine hapsederek tükürük yağmuruna tutmuşlardır. Sabaha karşı iki genç bu karakoldan alınarak «mahkemeye götüreceğiz» diye çarşı içindeki bir başka karakola götürülmüş, orada da dayak faslı başlamıştır. Aralarında milli emniyetten olduğu sanılan sivillerin de bulunduğu polisler, bekçiler sabaha kadar iki genci dayaktan geçirmişlerdir.

Dayak ertesi gün de sabahtan akşama kadar sürmüş, nihayet nezarete alınmışlarından 26 saat sonra iki genç savcılığa verilmiştir. İfadelerini alan savcı, iki gence nurculuğu metheden konuşmalar yaptıktan sonra kendilerini mahkemeye sevketmiş, nihayet sorgu hakiminin «delilleri yetersiz görmesi» üzerine serbest bırakılmışlardır.

Gençler serbest bırakıldıktan sonra da polisler tarafından yakından takip altında tutulmuşlar, nihayet İstanbul'a dönerek terörden kurtulabilmişlerdir.

Bu arada Sömürücüye Yumruk Gazetesi sahibi Hüsamettin Güven ile sorumlu müdürü Sabri Eryılmaz hakkında da sınıfları tehlikeli surette kin ve adavete tahrik ettikleri iddiasıyla dava açılmıştır.

Bütün bu terör ve zorbalığa rağmen orman köylülerinin gençlerle birlikte giriştikleri eylem başarılı olmuş, ileride daha güçlü eylemler için ilk adım atılmıştır. Gençler, bütün baskılara rağmen, orman bölgesinde çelişkilerin tesbiti ve köylülerin sömürüye karşı en doğru biçimde örgütlenmesi için çalışmalarını sürdüreceklerdir.

Milyonlarca işsiz Türk emekçisi bütün umudunu yaban kapılarına bağlamıştır. Ne var ki, gırtlağa kadar borca girip oralara gidenler tersyüz edilmekte, tam bir sefaletin kucağına atılmaktadır.

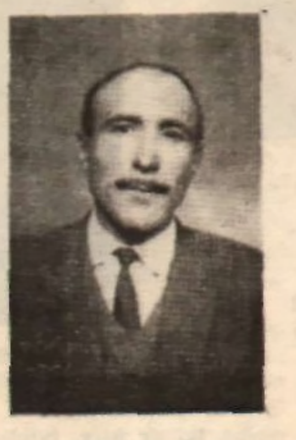
cuklarımın rızgı olan buğdayı da satdım. Parayı dekleyemedim. Garının gelinlik ceyizlerini de satdım sonunda. Ayrıca altı bin lira da fayızlı borca girdim. Nevşehirinden pasaportu aldık. Geynumuza goyduk. Türüs olduk gayrı senin anlayacağın. Türüs bilin mi sen?»

«He»

«Isdanbulda onbir gün gezdik tam. Sonra bir şirketlen anlaşdık. Şirket bizi bir taksiye bindirdi. Ali Abaza adında bir şüfere teslim etti. Şüferle birlikde yedi gişi. Danimarkaya yörüdük.

«Kaç lira aldılar sizden?»

«Adam başına ikişer bin lira taksi parası. Bini peşin, bini orada *Danimarkada verilmek üzere.* Binini peşin verdik. Oysa o adam, tümünü aldı yolda bizden. Yok benzin parası bitti, yok bilmem ne dedi, aldı. Açlık, susuzluk çekerek altı gün sonra vardık. Danimarka sınırına dayandık. Danimarka sınır pulisi içeriye sokmadı. Geçiş yasağ, dedi. Heç bir durumda sınırdan içeriye geçemeyeceğimizi söyledi. Sıkı buyurmuş buyuran. Orada pasaportlarımızı, paralarımızı aldı pulis. Sonra bize yüz mark verdi. Sınır içinde bir ütel gösterdi. Saat gecenin onbirinde geri gelmemizi söyledi. Yüz markı ütele verip yattık. Saat gecenin onbirinde gene pulise geldik. Pulis bize kesin olaraç içeriye sokmayacağını bildirdi. Neden, diye sorduk. Türkiyenin emrine göre Danimarkaya girmek isdeyen her Türk türüsünün. Danimarka *Türk Gonsulusluğuna* yüz dolar yatırması gerekiyormuş, dedi. Biz bunu gabul etdik. Yok, dedi. Siz bunu burdan Danimarka *Türk Gonsulusluğuna yatıracaksınız.* Onun için de Doğu Almanyaya geçip oradan yatırmanız gerek, dedi. Ondan sonra paramızı yeniden verdiler. Pasaportlarımızı vermediler. Paşaportlarımız bir pulisin elinde. Bir pulis öğümüzde, bir pulis arkamızda öyle gettik. Biz eli ganlı kimselermişiz gibi bakarlar. Süfere de ayrı bir pulis dakdılar. Arabayla birlikde bizi vapura sokdular. Doğu Alamanyaya geden bir vapura. Pasaportlarımızı orda verdiler. Sabahın saat dördünde Doğu Alamanyaya çıkdık. D. Alamanya sınır gapısında, iki gün oturma izini almamız gerekiyormuş pulisden. İki gün galmamız için dört yüzer mark bozdurdular. Bu yalnız ütel parasıymış. Orda, Doğu Alamanya sınırında bir ütel gösderdiler. Vardık. Ütelden Danımarka Türk Gonsulusluğuna tel etdik. Teli golay etdik, yüz altmış mark verdik tel için. Türk Gonsulusluğuna yalvardık yakardık. Ocağına düşdük, dedik. *Bizi gurtarın,* dedik. Biz sizin vermiş olduğunuz emire uyarak parayı burdan yatırmak isdeyoz, dedik. O, Danımarka Türk Gonsulusu,

HİDAYET TEKDEMİR
— Yaban kapısından döndü —

bekleyin dedi, bize. Biz size tel ederiz, dedi. Bekledik. Sekiz saat bekledik tam. Beklemek çok zor. Çok yıprandırıcı oluyor. Hep gusguyla, govlaşıyla. Sekiz saat sonra bir tel geldi. Bize, ertesi günü sabahı gene tel etmemizi söyledi. Çok umutsuzduk gayrı. Elin elinde bağlıydık. Törelerini bilmezsin, dilini bilmezsin. Aç susuz. Ufak bişeye bir yığın para. Ağırımıza da gediyo. Öksüz gibiydik eyce. Ne derlerse, he dedik. Boyun kösdük.

«Biz ertesi günü yeniden tel ettik. *Gonsulosluk bize,* sizin başınızdaki Ali Abazan sizi para ile getirdiğinden gusgulanarak, Danımarka pulisi sizi içeri salmıyor, dedi. Şüfer çok yalvardı. Biz de yalvardık. Gonsulusluk gabul etmedi. Hepimiz acız dedik, döküldük saçıldık, borca derde girdik, dedik. Biz yoğsul adamlarız, köyümüzde çoluğumuz çocuğumuz var. Boyunları bükük galdılar. Geri dönsez telef oluruz, dedik. Dedik ya dinledemedik. Hepiniz yurda dönün, dedi. Melmeketinize gedin, dedi de ayrı bişey demedi.

«Biz de boyun eğip çaresiz, aynı arabayla masırafı haddinden aşırı döndük. İrezillik içinde geldik Türkiyeye. Acılı, tasalı, gaygılı...»

«Türkiye'ye girerken olsun kolaylık gösterdiler mi?»

«Golaylık mı? Ne gezer. İnsan gendi yurduna, yuvasına girerken bile zulum görüyo. Ha! Hep unutuyorum. Oradan girerken haraç aldılar, Ali Abazadan. Edirne sınır gapısında. Arabası Alaman pilakalıydı. Giderken de gelirken de parayla geçiyordu sınırı.»

«Ali Abazanın verdiği haraç size dokundu mu?»

«Bizim kesemizden verdi hep. Yol boyunsıra masarıf etdik. *Adam başı, altışar bin lira getdi.* Türüs gediyoz, türüsdük yerlerde galmazsak yakalarlar, türüs olmadığımızı anlar deyip alıyorlar...»

MEHMET ALİ CEYLAN
— Hani çalışma hakkı? —

«*Hangi şirket götürdü sizi?*»

«SEVYAL TÜRUZUM şirketin adı. Gelince ilk işimiz bu şirkete varmak oldu. Şirket *gederken bize,* bizim kalemimizde dönmek olmaz. Biz dışişleri bakanlığından emir alarak adam yollayoz, demişlerdi. Dönerseniz sizin paranızı, masarıfınıza biz öderiz, demişlerdi. Gelince yüzümüze bile bakmadılar. Bilmezlikden geldiler. Zaten şimdi terk etdiler orayı. Getdiler, Fıloryada Türüsdük gazino açdılar.

«Biz bir iki gişiye ardık. Senin anlayacağın akıbatlara danışdık. Elinizde bir şey için bişey çıkmaz, dutmaz dediler. Öyle galdı. Ananı bilmem ne eden gadı, derler. Kime ne deyecen gardaşım. Hökümet bizim başımızı dutuveriyo senin anlayacağın.»

«O günden beri burda mısın?»

«Yok! Bir iki gün durdum. Köye döndüm. Çoluk çocuğun durumu bana haram oldu. Sonra herkes *bir alaylı bakar.* Gınayorlar bizi. Köyde duramadım. Yeniden Dutdum Isdanbulun yolunu. Isdanbula gelmek *golay. Golay ya geçimi mi* düşünün, borcu mu? Bu altı bin, altı ay içinde ödenecek. Öyle aldım çünkü. Sırtda laylon daşımakla ödenebilir mi bu? Köyde toprak yok. İş yok. Çor çocuk var. Zor değil mi? Biz geziel satıcıyız. Mehleye çıkarız, hor görülürüz. Eminöğüne, ana yollara ineriz, belediye zabıtaları kovalar. Onlara garşı gelsen, ya da ufacık bir diresen, müdürüyeide cop var. Haracın bini bir para... Ayrı bir iş yok. Bir biz değiliz. Hele şöyle bi gez. Anadolunun her yerinden insan var. Çocuğundan dut da yaşlısını varana gadar. Bir de Isdanbulda şöyle iş var, böyle iş var diye söylerler. Daşı torpağı altın derler. Adam daşı sıksa para gazanır derler. Biz göremeyoz. Hasılı böyle. İnsanın sağ iken ölmesi diye, buna derler...»

Türkiye Cumhuriyetinin sayın başbakanı Süleyman Demirel, «borç yiğidin kamçısıdır» diyor, Bornova sanayi sitesinin temel atma töreninde. Kamçısıdır ya! Hem de ne kamçı. Yiğit borçlanır, yiğit kamçılanır. Kamçı yiğidi öldürür.

Sofraları, bardak bardak
kan donanlı,
Kamçılanan her yiğidin
Damarlarından sızan
Bir sofra,
Bir bardak kan
Dibine nasırları çökeli
Ellerin!
Eller kesik,
Eller kırbaç...

Kırbaç altında ölen yiğitleeer!!!

«Oyunuzu kime verdiniz?» diye, sordum.

«Adalet Partisine,» dediler. Sonra birlikte sürdürdüler: «Verdik ya, zırnık alır bundan sonra. Verdik de halt ettik. Yanılmışık bir kere. Amanın! Ne hökümetmiş bu böyle! Telef etti bizi, telef. Zengine, neye derler. Zenginin altına yaslanırlar. Yoğsula geldi mi, gık yok ülen! Zengin mi seşdi seni, yoğsa yoğsul mu? Anladık gayrı. Biz onun dersini aldık. Lotunu da verdik. Bu yıl biz ona ders vereceğiz...»

Mehmet Ali Ceylan da Nevşehirin Tatlarin kasabasından. Evli, dört çocuğu var. Yaşı da otuzun yanında. *Gezgin satıcı.* Aynı handa, aynı odada yatar, Kayserili bir açıkgöz, «Seni Alamanyaya götüreyim. Orada *sana iş de bulayım. Sana söz* veriyorum, yemin billah ediyorum ki bulurum.» diye kandırmış. Üç bin lirasını almış. Ortadan yitivermiş sonra. Mehmet Ali Ceylan da şöyle anlattı öyküsünü.

«Üç bin getdi gayrı. Yandı. Orayı geçelim. Alamanyadan köyümüze izinli gelen bir işçinin arabasıyla getdim ben. Avusduryaya gadar vardım. Avusduryadan pulisler döndürdüler. Yoguslavyaya tirenile gedeceksin, dediler. 90 mark vererek tiren biletimi aldım. Sazburga getmek üzere tirene bindim. Sonra tirenden indirdiler. Türüs gedmek yok, dediler. Yeniden Türkiyeye dönüş yapdırdılar. Tiren biledi de yandı. Yoguslavyadan Türkiyeye ikibin liranın üsdünde yol parası aldılar. İsdanbula geldik. Tam sekiz bin lira borca girdim. Şimdi burda satıcılık ediyom. Köyüme *dönemedim. Bu borçları ödemek* için çırpınıp duruyom...»

Ben bunları katkısız aldım. Onların ağızlarından çıktığı gibi. *Varın siz düşünün sonunu.* Umutsuzluğa düşen bu kişileri suçlaya bilirsiniz. Suçlayın. Bu kişiler, bir şey öğrendiler ama. Kesinlikle, düzene karşı durmasını. Bunu da engelleyemezsiniz. Şimdi Düzenin savunuculuğunu yapanlara soralım: Asıl suçlu kim? Bu mümkünsüz kalmış, yılana sarılmış kişiler mi? Yoksa siz mi? Bir yargıda, bu onlarca sorulur. Yavaş geder ya, batar geder yoksulun bizi...

görüşler

Büyük kentlerdeki aydınlara

● Ankara, İstanbul ve diğer büyük şehirlerimizde oturan bürokrat aydınlar, sosyalizmin emekçiye dayanan bir devlet yönetimi olduğunu galiba unutuyorlar. İşte bu nedenle, **«tepeden inme»** bir sosyalizmi savunuyorlar. Gerekçelerine göre emekçi halk ve köylü çok cahil, bunu onlar kıvıramaz. Kıvırırsa, yine bizim aydın tabaka kıvırır. Bunların felsefesine göre sosyalizm cennetteki memnu meyva. Bu meyvayı işçi ve *köylü* yiyemez. Ancak yerse yerse, aydınlar yer. Siz bize tepeden bakmaya devam edin. Biz de kendi devlet yönetimimizi kurmak için, mensup bulunduğumuz TİP'in bilimsel sosyalizmini kurmak için ayağımızda çarık, sarı sıcağın al*tında dağ ve ova köylerini gezerek köylünün kendi diliyle* parti programını anlatıyoruz. Sizin anlamaz dediğiniz köylü, kendi davasına öyle sahip çıkıyor ki, gelin de bir de köylüyü dinleyin... Köylü diyor ki, **«Bizim içimize gözü gözlüklü, döşü gravatlı kimse girmesin. Biz kendi devletimizi kendimiz kuracağız. Şimdiye kadar döşü gravatlılar bizi idare etti, ekmeğe muhtaç olduk. Acımızdan Almanya ellerine gidiyoruz. Artık devlet nedir, hükümet nedir, sınıf nedir, bize bunları kılığı kıyafeti bize benzeyen ve bizden olan partimiz öğretiyor. Devlet yönetimi biz ayağı çarıklıların denetimi altında olacak, meclise biz ayağı çarıklılar gireceğiz.»** Şunu iyi bilin ki, her devrim halkın desteğiyle olur. Masa başında yudumladığın şarabın kafanda bıraktığı rehavetin etkisiyle, afaki düşüncelerle sosyalizm kurulmaz. Sen şöyle demek istiyorsun. Okul olsun, talebe olmasın. Hastane olsun, doktorla ilaç olmasın. Sosyalizm kuruyorsun, işçi köylü olmasın. Bu kadar saçma bir görüş olmaz. Adım adım köyleri geziyorum. Köylü şehirden çok uyanık. Hattâ onlara ben **«Sizin görüşlerinizi ANT'a yazacağım»** dedim. Çok sevindiler. Elbistan, Afşın, Göksun, Andırın, Pazarcık, Türkoğlu köylerini geziyorum. Köylüler parazit aydınlardan huylanıyor. *Bir laf var:* Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer.

DURDU ZIBA
(Göksun TİP İlçe Başkanı)

"Tepeden inmecilik" çıkaryol değildir

● Son günlerde sosyalist yazarlarımız hızlı bir faaliyet (!) içerisinde gözüküyorlar. Senenin oniki ayını İstanbul'da veya Ankara'daki apartımanlarında geçiren kalem üstadları, Türkiye'yi bugün içine düşürüldüğü bataktan kurtarmayı büyük halk kitlelerinin kafasında CHP'nin **«sağlam güçleri»** *olarak yerleşmiş unsurlardan* bekler hale gelmişlerdir. Çetin Altan dışındaki yazarların bu yolda gayret sarfetmelerini yadırgamıyorduk. Ancak son zamanlarda Altan'ı da, TİP'i bir kenara iterek **«sağlam güçler»**den, bugünkü soygun dü*zenine son vermelerini bekler görmek, gerçekten şaşırtıcı* olmuştur. Kendisini **«tepeden inme sosyalizm»**e karşı bir yazar olarak tanırdık. Nitekim daha geçen sene bir yazısında **«Türkiye'de yarım milyon olan sosyalist sayısını bir milyona çıkarmak, böylece sosyalizmin gücünü sağlam bir temele oturtmak gerekir»** demişti. Ne oldu birdenbire böyle? Türk basınının en ileriei yazarını da halktan umudu kesip kestirme yollardan Türkiye'yi kurtarma gayreti içinde görmek hazindir. Benim gibi evinde su bile bulunmayan yüzbinlerce insan oylarımızla TİP'i iktidara getirmeyi tek umut yolu olarak görmekteyiz.

M. MURADYAN
(Öğrenci - Beşiktaş)

SUDAN'DA SOSYALİST YÖNETİMİ KİMLER VE NASIL KURDULAR?

Sudan'da sosyalist bir idare kurduklarını açıklayan Sudan İhtilal Konseyi toplantı halinde (üstte)

25 Mayıs'ta İsmail El Ezhari hükümetini alaşağı eden askeri hükümet darbesi, şimdiye dek Sudan'ın gördüğü en sol hükümeti başa geçirdi. Yeni takımın önderi, İngiltere'de yetişme, demokrat bir hukukçu Ebu Bekir Awadallah. Yeni yöneticilerden adı yabancı ülkelerde duyulmuş olan bir o var. 1956'da bağımsızlıktan sonra kurulan ilk Parlamentonun başkanlığını etmiş, ve 1964'de İbrahim Abud'un askeri rejimini devirmede büyük emeği geçmiş. O sıra hükümeti yönetmesi kendisine öneriliyorsa da, reddediyor, mesleğinden ayrılmıyor. Yüksek Adalet Mahkemesi başkanlığına atanınca, özellikle Komünist Partisi'nin yasaklanması sorununda, hükümete karşı muhalefetini açığa vurmakta gecikmiyor.

Ama yeni rejimin asıl güçlü kişisi, bir asker: Albay Goffar El Nemeyri (darbeden sonra general). Şu anda Devrim Konseyi Başkanı, Savunma Bakanı ve Silahlı Kuvvetler Komutanı. Kendi halinde bir ailenin çocuğu. 1952'de, Albay Nasır'ın Mısır ve Sudan Kralı Faruk'u devirdiği yıl, Hartum Askeri Akademisi'nden mezun oluyor.

Meslek hayatı suyunca geçmiyor. İleri görüşleri, tenkitci mizacı yüzünden başı belaya giriyor; üstlerinin de teslim ettiği üzre, üstün nitelikli bir subay olmasına rağmen terfileri gecikiyor. Garnizondan garnizona sürülüyor, 1957'de ve 1967'de iki kez tutuklanıyor, ilkinde 16 ay hapiste yatıyor.

Omdurman futbol takımının eski açığı, Gnl. El Nemeyri, kırk yaşlarında, iri, sağlam yapılı bir adam. **Ben Arap milliyetçiliğine inanan, ılımlı bir Sosyalistim,** diyor; arkadaşları üzerindeki etkisi büyük. Politika dışında üç merakı var; Arap edebiyatı, tarih ve futbol.

21 kişilik hükümetin sade ikisi asker. Sivillerin dokuzu, Komünist Partisi'nin yasaklanmasından birkaç ay sonra, kurulan Sudan Sosyalist Partisi'nden. Partinin kurucusu, Emin El Tahir Çibli, Adalet Bakanı. Hükümette Komünist tanınmış üç de bakan var. İkisi de Güney Hıristiyanlarından. Başkan Awadallah hükümet üyelerini seçişte şu yada bu partiden oluşlarına değil, yetkinliklerine, tecrübelerine ve dürüstlüklerine bakıldığını söylüyor.

On bakan üniversite mezunu (üçü, dördü Amerikan üniversitelerinde yetişmiş). Aralarında

GENERAL NEMEYRİ
— Sudan ihtilalinin lideri —

BAŞBAKAN AWADALLAH
— İhtilal hükümetinin başı —

avukatlar, bir operatör, bir ruh doktoru, bir mühendis, bir de sosyoloji profesörü var. Ortalama yaşları, kırkla kırkbeş arası.

İçişleri Bakanı (asker) hükümet darbesinin seyrini şöyle anlatıyor:

«24 Mayıs hareketine katılan bütün subaylar 10 yıl önce kurulmuş olan gizli bir örgüte bağlıydı. Hepsi de 1964 darbesini desteklemişti. Ama ancak kabine buhranının ağırlaşması üzerine, iki ay önce, iktidarı ele geçirmek üzre, tutarlı bir plan kurmağa koyulduk. Planın ilk aşaması iki paraşütçü, bir piyade, bir de zırhlı birliği (420 mevcut) yöneten 14 subaylık bir çekirdek tarafından yürütüldü. Bu birlikler, iki gün önceden Hartum dolayına yerleştirildi. Hareket anı gelince, Cumhurbaşkanı El Ezhari'nin, Başbakan Sadık Mehdi'nin ve bakanların evlerini kuşatmak üzre bir kuvvet Hartum'a sevkedildi. Bu arada geri kalan birlikler bütün iç ve dış haberleşme şebekelerini, işgal etti, havaalanını kapattı, yüksek rütbeli subayları tutukladı. 24 - 25 Mayıs gecesi sona eren harekât, kan dökülmeden ve halkın hiçbirşeyden haberi olmaksızın, gizlice tekmillendi. Hükümet darbesinden önce uyarılan tek sivil, Ebu Bekir Awadallah'dı. Öbür bakanlar atandıklarını radyodan öğrendiler.

Bu, 1956'daki bağımsızlıktan sonra askerlerin politikaya ikinci müdahalesi: 1958'de Gnl. Abud'un çevresinde toplanan guruplar «Partiler rejiminin iktidarsızlığına son vermek üzre iktidarı ele geçirdiler. 1955 Anayasası uyarınca, bağımsızlıktan sonra kurulan Parlamento, sistemin dinci muhalefet ve geleneksel politika kuruluşları liderlerinin arasındaki çekişme yüzünden müptezel olmuştu. Abud'un diktatörlüğü 1964'de liberal eğilimli (sivil) bir hareketle süpürüldü, 1955 Anayasasına dönüldü. Ötedenberi Mısır'la birliği savunan Birlikçi Parti'siyle, müslüman güçlere dayanan tutucu Umma Partisi bir koalisyon kurdu ve yeni bir anayasa hazırlığına girişti. Abud'u deviren halk hareketinin gücü karşısında bir süre duraklayan tutucular kendilerini toparlayıp, yavaş yavaş solu tasfiye ederek, iktidarın tümünü ele geçirmekte gecikmedi. Milli Cephe etrafında birleşmiş olan öğrenciler, aydınlar, işçiler, komünist militanlar, sendikacılar koalisyondan atıldı. 11 komünist milletvekili parlamentodan atıldı, Komünist Partisi yasaklandı. Yeni anayasa oylanmadı, Parlamento Cumhurbaşkanı El Azhari tarafından 1968 Şubatında feshedildi.»

İşin garip tarafı, Mayıs 1969 askeri hükümet darbesi, 1964'deki sivil girişimi yeniden ele alıp, canlandırma amacını güdüyor. Yeni yöneticilerin gerçek

Dünya Barış Kongresi Toplandı

21 Haziran'da 100 memleketten 1000'den fazla temsilcinin katılmasıyla Dünya Barış Kongresi toplanmıştır. 40 kadar enternasyonal örgüt, Dünya Barışsevenler hareketinin 20. yıldönümünün kutlanmasında büyük başarı göstermişlerdir.

Hindistan Parlamentosunun Avam Kamarası sözcüsü R.K. Kadilkar açış nutkunda «Geçmişte savaşlar Berlin'de başlamıştı. Bugün ise Barış Kongresi'nin burada yapılması Berlin'i Barışın sembolü kılmıştır.» **demiştir.**

Toplantıya katılanlar arasında gene Hintli ünlü Krişna Menon; İtalyan Prof. Aldo Bernardini; Arap halklarını savunması için 2. Enternasyonal konferansın genel sekreteri Kaled Muhittin; Batı Almanyadan protestan papazı NİEMÖLLER; Zenci hakları için savaşan Amerikalı GOODLETT vardı.

Vietnam, Anglo ve Mozambik'ten, yani ateş hattından gelmiş olanlar heyecanla dinlendi. Filistin gerillacıları söz aldılar. Toplantıya tüm katılan delegeler özgürlükleri ve bağımsızlıkları için savaşanlarla dayanışma halinde olduklarını belirttiler.

Dünyanın dört bir yanından, Fransa'dan, Latin ve Kuzey Amerika'dan, arap memleketlerinden gelmiş gençler söz aldılar. Toplantının en heyecanlı anlarından biri de Güney Vietnam Cumhuriyeti muvakkat ihtilalci hükümeti Dışişleri Bakanı Nguyen Thi Binh'in güçlü konuşması olmuştur.

Alman Casusluk Şef Mahkemede

Geçen sene Batı Almanya'nın Gizli Casusluk Teşkilatı başı eski nazi, yeni CIA adamı General Gehlen emekliye ayrılınca, yerine general Wessel tayin edilmişti.

Bundan iki hafta önce Batı Almanya'nın eski Paris askeri ataşesi Werner KAMİNSKİ, Bonn Başsavcılığına başvurarak, kocaman bir dosyayı tetkike sunmuştu. Bu dosyadaki evrak, Batı Almanya Casusluk Teşkilatı şefi General Wessel'in, Savunma Bakanlığı Personel Şefi General Haag ile beraber, kanunlara aykırı olarak Bakanlığa ait dosyaları imha ettiklerini bazı subaylara ait dosyaları ve terfi ettirilmeleri gerekenlerin referanslarını sakladıklarını ortaya koymaktadır.

Halen Batı Alman ordusu Genelkurmayında görevli bulunan, eski askeri ataşe Werner Kaminsi, Gizli Servis Şefi General Wessel ile General Haag'ın,

terfi ettirilmesini önlemek amacı ile ordu personel kayıtlarını tahrip ettiklerini söylemektedir.

Münich Savcılığı daha önce General Wessel ile General Haag'dan Werner Kaminski'ye ait evrakın ortaya çıkarılmasını istemişti. Fakat Gizli Servis Şefi ve Savunma Bakanlığı Personel şefi bu vesaikin «Kayıp» olduğunu ileri sürdüler.

Şimdi Bonn Başsavcılığı Batı Alman Ordusunun bu yeni pisliğini eşelemek zorunda kalmıştır. Batı Alman Gizli Casusluk Teşkilatı, Avrupa'da Amerikalıların en çok güvendiği, bel bağladığı teşkilattır. CIA tarafından 2. Dünya Savaşından sonra kurulmuştur.

Faşist Franco İspanya'sında Mahkumlara Zulüm

14 Haziran 1969 Cumartesi günü Brüksel üzerinden Londra'ya bir mektup geldi. Bu mektubun özelliği, İspanyol zindanından, siyasi bir mahkumdan gelmesi ve bazı korkunç gerçekleri ortaya çıkarmasıydı.

Mektup derhal Birleşmiş Milletler'e yollandığı gibi, Roma'daki Hukukçular Kongresi'ne de bir kopyası sunulacaktır.

Mektubu yazan, 60 yaşlarındaki Miguel Garcia - Garcia 20 yıldır zindanlarda sürünmektedir. Anlattığı da şudur: 25 siyasi suçlu, 18 Mayıs'ta SORİA zindanından, SEGOVİA zindanına nakledilmişlerdir. Bu 25 mahkum arasında bulunan 42 yaşında, evli, 2 çocuk babası Mario die CAPOTE, kalp hastası, ülserli olduğu halde hiçbir tedavi görmemiştir. Sadece ölümünden az önce Segovia hastahanesine kaldırılmıştır.

SEGOVİA zindanı, orta çağlarda inşa edilmiş, rutubetli, fare ve haşarat dolu, hemen hiç ışık girmeyen korkunç bir kaledir.

SORİA'dan Segovia zindanına 18 Mayıs'ta gelen CAPOTE, 21 Mayıs'ta hastahaneye kaldırılmış ve 22 Mayıs'ta ölmüştür.

Capote'nin ölüm haberi gelince SEGOVİA zindanındaki mahpuslar açlık grevine başlamıştır. Şimdi bu grevler CARABANCHEL ve SORİA zindanlarına da sıçramıştır.

Selma ASHWORTH

İHTİLALCİLER SUDAN SOKAKLARINDA
— Halk ihtilali büyük sevinçle karşılıyor —

bir demokrasi kurma ve orduyu politika dışında tutma çabaları bundan. Awadallah, **«bizim sosyalizmimiz, Sudan'a özgü bir Sosyalizm,»** diyor. **«Yıllardır bu sorunu inceledik, şimdi de kendi geleneklerimize dayanarak yeni bir Sudan Kurma kararındayız.»** Hükümetin ilk işlerinden biri bakan aylıklarını %20 oranında indirmek ve otomobil, lojman gibi ayrıcaları kaldırmak olmuş. Kamu çıkarlarıyla ilgili girişimler millileştirilecek.

Hükûmet başkanının bildirdiğine göre, dış politikanın mihveri Filistin sorunu olacak ve Sudan'ın öbür ülkelerle ilişkileri bu soruna karşı davranışlarına bakılarak ayarlanacak. Demek oluyor ki 1967'de 6 günlük harp sırasında Birleşik Amerika ile ve Bonn hükümetinin 1965'de İsrail'i tanıması üzerine kesilmiş olan diplomatik ilişkiler, gene kesik kalacak. Hartum'un Doğu Almanya'ya dostça davranışı ve tanıyışı da bu ülkenin Filistin sorunundaki olumlu tutumu dolayısıyla. Ayrıca bir heyet Kahire'ye yollandı. Awadallah B.A.C.'ni **büyük dostumuz,** diye tanımlıyor. Yöneticilerin demeçlerinden anlaşılan, Sudan Arap dünyasında B.A.C. Cezayir, Suriye, Irak gibi ilerici rejimlerin safında yer alacak. Arap Birliğini Arap ülkelerinin birleşmesi yolunda etkin bir araç olarak destekliyorlarsa da, Filistin Komandolarına karşı cephe alan Arap ülkelerine karşı duracaklarını belirtiyorlar; Filistin direncini silah yollanımı ve eğitimle destekleyecekler. Yeni rejimi ilk tanıyan devlet Güney Yemen oldu.

Öte yandan Sudan Afrika politikasını boşlıyacak değil. Arap ve Afrikalı oluşlarını bağdaştırıp, iki kesim arasında birleştirici *rolü oynamağa* kararlılar.

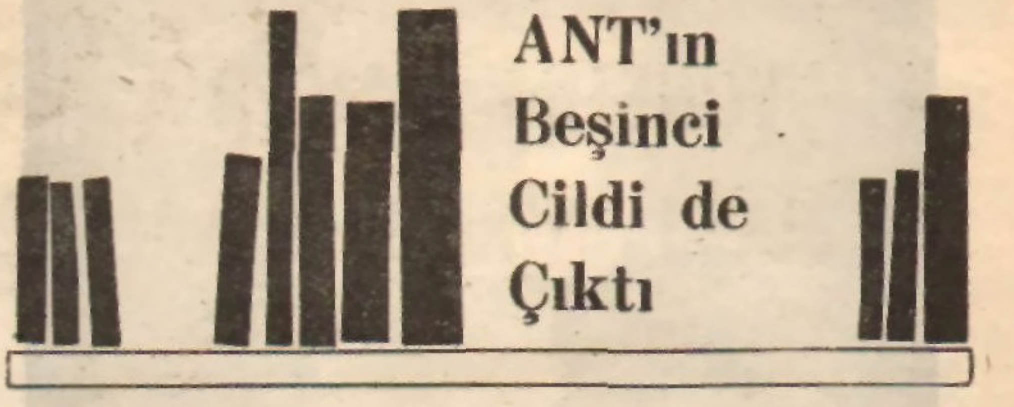
Yurt içinde bütün siyasal partiler feshedilmiş ve çekirdeği işçiler, köylüler, aydınlar ve askerlerden kurulacak olan bir parti teşkili için hazırlıklar ilerliyor. Kahire'de belirtildiğine göre, yeni hükûmet komünistlerin büyük ölçüde etkisi altında olan kentli yığınların ve sosyalistlerin desteğine güvenebilir. Aydınlar, öğrenciler ve serbest meslek sahipleri, hükümetin laisizm ve kamu girişimlerini millileştirme programını tutuyor. El Ezhari'nin Birleşikçi Partisi yöneticileri zaten tutuklu olduğuna göre, ciddi bir muhalefet gücü sayılmasa yeridir.

Köylülerde ise, halk, daha çok, iki rakip Müslüman Kuruluşun etkisi altında: Mehdi'nin yönetimindeki Ansar ile El Mirgani'nin önderliğindeki Hatmia partileri var. Ama El Mirgani yeni rejimi destekleyeceklerini açıkladı. Gene de sosyalist programın yürürlüğe konmasında gelenekçi muhalefet yüzünden güçlüklerle karşılaşılması muhtemel. Öte yandan ekonomik buhranın giderilmesi başlıca zorluklardan biri daha.

Buna karşılık, eski hükümetin beceriksizlikleri yüzünden halk arasında yarattığı sevimsizlik yeni yöneticiler bakımından bir avantaj.

Batılı devletler yeni Sudan rejimi karşısında ne tutum alacaklarını açıklamış değiller. *Bekliyorlar...*

Berthe Schwartz
(Jeune Afrique Dergisi)

ANT'ın Beşinci Cildi de Çıktı

ANT'ın 5. cildi hazırlanmış olup okurlarımıza 50 lira karşılığında sunulmuştur. Özel olarak yaptırılan kapakları ise 15 liradır. ANT'ın 105 - 130. sayıları kapsayan beşinci cildi de, önceki ciltleri gibi, haftalık olayları kronolojik şekilde ve sosyalist açıdan değerlendiren bir kaynaktır; ayrıca, seçkin yazar ve sanatçılarımızın kalemleri ve fırçalarıyla görüşlerini yansıttıkları değerli bir kültür hazinesidir. İlerideki yıllarda ANT ciltleri, sosyalist mücadele tarihi hakkında bilgi edinmek, geçmişin olaylarını sağlam şekilde değerlendirmek için gerektiğinde başvurabileceğiniz en güvenilir belgeler olacaktır. İstanbul'daki okurlarımız Hürriyet Gazetesi karşısındaki «Cağaloğlu - Başmusahip Sokak, Tan Apartımanı No. 10/12»deki idarehanemize bizzat gelerek isteklerini temin edebileceklerdir. Taşradaki okurlarımız ise, isteklerini «ANT Dergisi - P.K. 934 - Sirkeci - İSTANBUL» adresine bildirmelidirler. Ciltler ve cilt kapakları, talep sırasına göre, ödemeli olarak adreslerine postalanacaktır. Ambalaj ve posta masrafını karşılamak üzere ödemeli ücretine her cilt kapağı için 3, her cilt için de 5 lira ilave edilecektir. Sadece beşinci cilde mahsus olmak üzere okurlarımıza yine bir kolaylık sağlanmıştır. ANT'ın 105-130. sayılarını biriktirmiş olan okurlarımız, bunları idarehanemize getirdikleri takdirde 20 lira fark vermek suretiyle ANT'ın beşinci cildine sahip olabileceklerdir. ANT'ın çok az sayıda kalmış bulunan eski ciltlerini ise 75'er lira karşılığında temin edebilirsiniz.

—ANT Abonelerine— Büyük Tasarruf

ANT Dergisi, abonelerine büyük bir tasarruf imkanı sağlamaktadır. Piyasada 125 Kuruş'a aldığınız ANT Dergisi'ni abone olduğunuz takdirde 86 Kuruş'a okumanız mümkündür. Zira ANT'ın yüzde 32 indirimli abone tarifesi şöyledir: Yıllık 44 Lira, 6 aylık 22 Lira. 3 aylık 11 Lira...

ANT'a abone olanlar, ayrıca, ANT YAYINLARI'nın bütün kitaplarını yüzde 20 indirimli satın almak imkanına sahiptirler. Bunun için ANT YAYINLARI'na bizzat gelmeleri, *yada istedikleri kitapların yüzde 20 indirimli ücretlerini «ANT Dergisi — P.K. 934 — Sir*keci — İSTANBUL» adresine posta havalesiyle göndermeleri kâfidir. Havale kağıdının arkasına adres, abone numarası ve istenilen kitapların okunaklı listesi de yazılmalıdır.

Böylece, ANT'a yıllık abone olan bir okurumuz dergiden ve bugüne kadar yayınlanmış olan kitaplarımızla önümüzdeki bir yıl içinde yayınlanacak olan kitaplarımızın hepsinde toplam olarak 100 Lira civarında tasarruf sağlamış olacaktır.

ANT YAYINLARI'nın dergimiz aboneleri için indirimli fiyatları şöyledir: İnce Memed (birinci cilt) 12 Lira, İnce Memed (İkinci cilt) 12 Lira, Milli Kurtuluş Cephesi 4 Lira, Düzenin Yabancılaşması 6 Lira, Anarşizm 5 Lira, Roman Gibi 12 Lira, Siyah İktidar 6 Lira, Yaşantım 4 Lira, Nazım Hikmetin Polemikleri 6 Lira, Sabahattin Ali Dosyası 6 Lira, Gerilla Nedir 4 Lira, Savaş Anıları 8 Lira, Üç Anadolu Efsanesi 8 Lira, Ortadirak 12 Lira. Yer Demir Gök Bakır 12 Lira. Ölmez Otu 12 Lira. Çizgili Dünya 4 Lira. Türkiye'de İlerici Akımlar 12 Lira, Dinle Yankee 8 Lira, Mavi Gözlü Dev 8 Lira.

Almanya'nın yeni Hitler'i : Kiesinger

Almanya'daki Türk Toplumcular Ocağı tarafından gönderilmiştir.

Aşağıdaki röportaj, 1965 yılında Planète Dergisi tarafından Otto Strasser ile yapılmıştır. Önceleri bir nazi olan Otto Strasser, 1930 yılından itibaren nazizmin baş düşmanlarından biri olmuştur. Bu röportaj yapıldığı sırada Kiesinger'in başbakan olacağı kamuoyunda henüz söz konusu edilmemişti.

● Geleceğe bir göz atarsak, Almanya'nın tekrar yeni bir Hitler yaratacağına inanıyor musunuz?

— Sadece inanmıyorum, bunu katiyetle biliyorum. Bakın neden... Bugün Weimar Cumhuriyeti'nin ekonomik ve politik sorunları hâlâ aktüeldir. (1) Bu da yeni bir Hitler'in gelişini objektif olarak mümkün kılar. Bu sorunlar Hitler tarafından çözülmedi, muzaffer devletler tarafından çözülmedi, Bonn Hükümeti tarafından çözülmedi. Bu problemler — buna bugün bir de Almanya'nın birleşmesi sorunu katılmaktadır — açık bırakıldığı müddetçe, iç gerilimler yeni çözümyolları arattıracaktır. Ve Alman halkının mizacı (2) bunu faşist çözümyollarına götürecektir.

● Bu ikinci Hitler rolü için bekleyen birini tanıyor musunuz?

— Bana göre, bir planı olan ve bu rol için yaratılmış bir adamı gözüm kesiyor. Bu arada şuna işaret etmeliyim ki, aşağı yukarı İkinci Hitler'in Hitler'e benzerliği, Üçüncü Napolyon'un Napolyon'a benzerliği gibi olacaktır. Bu hazır rolün **«çok kuvvetli»** bir adama verilmesi için sebep yoktur. Bu gibi tecrübeler pahalıya oturur. Bu yüzden ben, Almanya içinde ve dışında ileri sürülen fikirlerin karşısında olarak Franz Josef Strauss'un bu rolün adamı olduğu görüşünde değilim. Strauss, **«fazla kuvvetli bir adam»**dır, çok düşmanı vardır, tehlikeli olarak görülür ve **«demagog diktatörler»** için zaruri olan resimde ve televizyonda çekici görünme özelliğinden mahrumdur. Hem Strauss hiçbir zaman Nazi Partisi'ne girmemiştir. Halbuki bu ikinci Hitler için en kaçınılmaz şarttır. Naziler tarafından kabul edilebilir bir kişi olması için onun bir yandan yeteri kadar Hitler'in yakınında olması, diğer yandan da gaz odalarına ve insan yakmalarına bulaşmamış olması lazımdır. Bu kişinin yahudi katliamında rol almamış bir parti üyesi olması şarttır. O hem inanmış bir kapitalist olmalı, hem de tatlı dille sosyal adaletten bahsetmesini bilmelidir. Onun kiliseyle imana dayanmayan, formel bağları olan bir katolik olması gereklidir. O ateşli bir Amerikan taraftarı olmalı, ama bu esnada De Gaulle'e de göz süzmeli ve Moskova'yla çatışmaktan kaçınmalıdır.

Bütün bu şartların tümünü üzerinde toplayan Bonn düzeninin önemli politikacılarından bir kişi tanıyorum: Kurt - Georg Kiesinger, şimdiki Baden-Württemberg eyaleti başbakanı!.. Almanya'nın gelişmesini inceleyen herkese içten tavsiye ederim: Kiesinger ismini akıllarından çıkarmasınlar!

---

1) Weimar Cumhuriyeti: Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Hitler'in iktidara gelişine kadar geçen istikrarsız devir. Bu devirde sınıflar arası çelişkiler ve işçi sınıfıyla tekelci kapitalist sınıf arasındaki savaş en keskin noktasına varmıştır.

2) Biz bu şekliyle bu tahlilin bilimsel olmadığı inancındayız. Görüşümüze göre faşizmin temelinde halkların mizacı değil, tekelci kapitalizm yatar.

İNTİHAR EDEN SANATÇI ERGİN KOLBEK
— Gazeteler bu intihar olayını tamamen ters yansıttılar —

Bir sanatçının intiharı ardındaki gerçekler ?

Susuşun yüce güzelliği…
Charlie Chaplin

Tan ORAL

«Diğer sanatçı arkadaşlarım gibi, İstanbul yada Ankara'yı kendime merkez olarak seçebilirdim. Bütün olanaksızlığına rağmen neden Bilecik'de bir tiyatrocu, bir ressam olarak yerleştim,» diye başlıyordu yazısına, 5 Haziran 1966 tarihli Bilecik **Birlik** gazetesinde. «İstanbul yada Ankara'da, bir sanatçı olarak yaşamak demek bir bakıma büyük şehir yaşamını kendine amaç edinerek yaşamış olmak demektir. Bu kısacası büyük şehir yaşamında olanlara eser sunmak demektir. İstanbul, Ankara, İzmir'in dışında sabit tiyatroların yaşadığı bir başka şehir yoktur Türkiye'de. Bir sanatçı sanatın gerçek kaynaklarını araştırıp, değerlendirmeyi büyük şehir yaşamına değişmemelidir. Hele tiyatro gibi bir mesleği seçmiş kişi, eserine sağlam kaynaklar arıyorsa Anadolu'dan hiçbir şeyi ile kopmamalıdır. İşte Bilecik'te tiyatro kurmamızın bir sebebi de bu,» diye bitiriyordu yazısını Kolbek.

Yine, 1965'te Gençlik dergisinde «Varlığım etim, kemiğim, düşüncem her şeyimle içiçe, bedenimle bir şeyler söylemek istediğim için, sözsüz oyunu seçtim.» «Yalnızca pür insan vücudu ile bir dil kurmak, onlara bir şeyler iletmek istiyorum,» diyor ve içinde bulunduğu koşulların, henüz gelişmediğinden söz ediyordu. «Mutlaka kendisinden sonra gelecek sözsüz oyuncuların daha iyi, rahat ve daha olumlu çalışmalar yapabilmeleri için zemin aramakta olduğunu ve bunun kurulması için çabalar harcamak» istediğini söylüyor, «mim ile Türkiye'de bir yaşama ortamı kurabileceğine» inandığını ekliyordu. Beri yandan «bu konuda yalnız kalmam, bana belli bir çevre içerisinde yüklendiğim sorunun, zorluğunu bir kere daha hatırlatıyor» diye yakınıyordu.

● *Bir devrim yapılmalıdır.*

Aynı dergide «Bir devrim yapılmalıdır» adlı yazısında, «Ülkemiz için fazlası ile dikkatli kullanmamız gereken günleri yaşıyoruz. Çünkü halk öğrenmek bilmek amacı ile kıpırdanmaya başlamıştır. 27 Mayıs'ın ilk müjdeleridir bunlar. Önemli günler yaşıyoruz. Uyanmakta olan kitleler, belli düşüncelerle aldatılabilirler. Gelişmemiş bir ülkenin içerisinde, dürtülmüş fikirler, ülkenin bölünmesine yol açabilir. Kanlı meydan kavgalarına neden olabilir. Bu gibi olayları geç kalmadan önleyebiliriz, gördüğümüz bildiğimizi herkese gördüğümüz bildiğiz gibi anlatmakla… Her ortaya çıkartılan ger͜ek, dolambaçlı düzeni yıkacak devrimi hazırlamaktadır» demekte ve şöyle devam etmekteydi: «Bizden önceki kuşak gençliğe normal bir çalışma zemini hazırlamamıştır. Bu zemini hazırlamak, elele çalışmak bize düşüyor. Öyle bir temel atmalıyız ki, bizden sonrakiler bizi sorumsuzlukla suçlamamalıdırlar. Öyle bir zemin hazırlamalıyız ki «yarın»ı düşünmemek, çalışmamak için bahane bulmasınlar. Biz zor durumdayız Sıkıntılarımız bizden öncekilerin sorumsuzluğundan, sevincimiz, bizden sonrakilerin mutluluğundan doğacaktır. Devrimimiz mutlu olan değil, mutluluğu arayan insanların devrimi olacaktır.»

● *Halk ve Gençlik*

«Akranlarım geçiyor aklımdan. Dörtbir tarafından geliyoruz Türkiye'min biz ayakları yalın, başları çıplak Anadolu çocukları. Biz bakımsız yurtların köşelerinde çalışmak için bocalayan üniversite gençliği, öğretim kadroları eksik, sığışamadımız üniversitelerimiz. Biz yarının düşünen kafaları. Biz yarının hazırlayıcıları. Neredeyiz, neler yapıyoruz?»

«Bugün eğer normal koşullar içerisinde, gelişmiş bir ülke olsaydık, çok daha ileride, çok daha başarılı işlerin peşinde olurduk,» diye devam eden «Bir devrim yapılmalıdır» adlı yazısını da şöyle bitiriyordu: «Yapılacak işlerin en önemlisi halkla gençlik arasında sağlam ilişkiler kurmaktır. Halkı gençliğe inanır güvenir kılmaktır. Belli kafileler halinde Anadolu'da çalışmalara yönelmeliyiz. Bildiklerimizi anlatır, bilmediklerimizi öğrenebiliriz. Seçtiğimiz bölgede bir merkez kurup çevredeki köylere dağılabiliriz. Gerektiğinde işçi, gerektiğinde bilgi sahibi olduğumuz konularda, ustabaşı yada öğretmen oluruz. Çadırlarımızda sergiler, kitaplar, filmler ile, tiyatroyu götürebiliriz. Çekilecek en büyük sıkıntı maddi yönlerden olabilir… Yardım alınamadığı takdirde, en kısır koşullara göre hazırlanmış planlar uygulamaya konur. Büyük sıkıntılar, büyük zorluklarla karşılaşacağız. Önümüzdeki bütün setleri aşmamız, karşımıza çıkan olanaksızlıkları yenmemiz gereklidir. Başaramadığımız takdirde yarına çok daha büyük problemler kalacak, ve bizden sonra gelenler çok daha büyük setleri aşmak için çalışacaklardır.» **Bir devrim yapılmalıdır** yazısı böyle bitiyordu 1965'te.

● *Anadolu'yu tanımak*

Oyun dergisi'nde 1966'da sözsüz oyunun etraflı bir tarihçesini verdikten sonra, «Bugün Türkiye'de pantomim niteliklerine sahip dokümanlara rastlamaktayız. (Anadolu'da, Sâmt Lâl, Sessiz Oyun, Dilsiz Oyunu, Ahrâz Oyunu adlaı altında yapılan çoğu taklitle kurulu ham oyunlar). İşlenmemiş olmaları nedeni ile çoğu kaybolmuş halen de yok olmakta. Türkiye'nin az gelişmişliği nedeni ile bu daldaki araştırmaların sadece kişilere yüklenmesi, verimi kısıtlamaktadır. Türkiye ve pantomim sanatının bugünkü yerini düşündüğünüz zaman, öncelikle sanatçısı olarak yaşadığımız ortamı tanımak, ve sözümüzü iletmek istediğimiz çevrenin şartlarına göre davranmak gerekmektedir. Kişiliği bilinmeyen

ERGİN KOLBEK'İN GÖSTERİ İLANI
— Tutucu bir çevrede tek başına savaş —

Sosyalist ülkelerde

Sosyalist ülkelerde Türk yazarlarının eserlerine karşı ilgi gün geçtikçe artmakta, yeni yeni tercümeler yayınlanmaktadır.

Sovyet Elçiliği Basın Bülteni'nde açıklandığına göre, Sovyet Azerbeycan'ında «Azerneşr» adlı yayınevinin çeviri bölümü yöneticisi Cafer Bagirof, şu açıklamada bulunmuştur:

«Pek yakında cumhuriyetimiz kitabevlerinde, tanınmış Türk şairi Tevfik Fikret'in kalın bir şiir kitabı satılmağa başlayacaktır. Çok güzel bir şekilde ciltlenmiş olarak büyük tirajla çıkacaktır. Öte yandan, Azeri okurları, tanınmış Türk romancısı Reşat Nuri'nin Dudaktan Kalbe adlı romanını da yakınca okuyabileceklerdir. Bu roman halen baskıdadır. Geçenlerde Baku'da tanınmış Türk yazarı Aziz Nesin'in hikayeler derlemesi yayınlanmış ve hemen satılmıştır. Üç yıl önce yayınlanan Yaşar Kemal'in İnce Memed adlı, kitabının çıkması ile tükenmesi bir olmuştur. Cengiz Tuncer'in Hacizli Toprak adlı romanı baskıya hazırlanmaktadır. Çağdaş Türk yazarlarından Orhan Kemal'in Göçmen Kuşlar adlı romanı da tercüme edilmektedir.

«Yayınevimiz, okurlarına daha başka Türk şair ve yazarlarını da tanıtmağa hazırlanmaktadır. Ayrıca, çağdaş Türk şiiri ve hikayeleri antolojileri, Türk edebiyatı hakkında daha geniş bilgi edinilmesine yardım etmektedir.»

Bulgaristan'da da Narodna Kultura Yayınevi'nin başeditörü Dimiter Dobrev, Sofye-Pres Ajansı'na, Türk yazarlarının eserleriyle ilgili olarak şu demeci vermiştir:

«1952'den bugüne kadar 56 Türk yazarından eser yayınladık. Bence bunlar yeterli değildir. Bu işe Türkiye'nin en istidatlı hikayecilerinden Sabahaddin Ali ile başladık. Kitap okurlar tarafından büyük bir ilgiyle karşılanmıştır. Bundan dolayı aynı yazarın «Kuyucaklı Yusuf» adlı romanı da yayınlanmış ve kısa zamanda tükenmiştir.

«Yaşar Kemal'in kitapları da çok iyi karşılanmıştır. İnce Memed'in tirajı 10.000, Teneke'nin ise 19.000'di. Orhan Kemal'in Murtaza'sı da rağbet görmüştür. Genç romancı Fakir Baykurt'un Onuncu Köy'ü de beğenilmiştir. Bu kitabın tirajı 15.000 idi.

Türk yazarları

«1965'te Sofya'da düzenlenen Balkan Yazarları Konferansı'na katılanlara ait malzemeden mürekkep bir eser de yayınlanmıştır. Bu kitapta Ercüment Behzat Lav, Melih Cevdet Anday, Nevzat Üstün ve Yaşar Kemal gibi Türk yazarları temsil edilmiştir.

«1965'te Suat Derviş'in Fosforlu Cevriye adındaki eseri yayınlanmıştır.

«Büyük çağdaş Türk mizah yazarı Aziz Nesin, okurlarımıza Zübük adlı romanıyla tanıtıldı. Onun adı daha önce aylık dergilerimizde çıkan hikayelerinden bilinmektedir.

«Okurlarımıza daha fazla Türk yazarı tanıtabilmek üzere 1966'da Dünya Hikayeleri serisinden olarak Türk Hikayeleri başlığı altında bir kitap çıkarıldı.

«Klasik Türk yazarlarından verimli bir sanatkar olan Reşat Nuri'nin Yeşil Gece'si tercüme edilmiştir. Bunun tirajı 10.000'dir ve birkaç gün içinde harcanmıştır.

«Türk yazarlarına memleketimizde gösterilen bu rağbet, yayınevimizi 1968'de Türk yazarlarından üç kitap hazırlamağa teşvik etmiştir. Biri 5.000 tirajlı Haldun Taner'in hikayeleri, biri de modern edebiyata mensup olan Sait Fa-ik'in Bir Takım İnsanlar adlı 39 hikayelik kitabı, diğeri ise Nevzat Üstün'ün çağdaş Türk köyüne hasrettiği Akrepler Çiftliği adındaki hikaye kitabıdır. Tirajı 6.000'dir.

«Şiirde, klasiklerden Tevfik Fikret'in seçilmiş şiirlerinden büyük Bulgar şairi Nikola Furnaciev'in denetlemesi altında özel bir kitap vücuda getirilmiş, şairin doğumunun yüzüncü yıldönümü münasebetiyle çıkarılmıştır. Ayrıca Bulgar okurlarına Orhan Veli, *Melih Cevdet Anday*, Oktay Rıfat da tanıtılmıştır. Şiir Dünyası serisine adı geçen ozanların şiirlerinden yapılan bir kitap katılmıştır. Genellikle Türk şiiri Bulgaristan'da iyi karşılanmaktadır.

«Yayınevinin 1969-1971'e ait kitap listesinde artık bizde bilinen Türk *yazarlarından çeviriler öngörülmüştür.* Sabahattin Ali'den Kürk Mantolu Madonna, Fakir Baykurt'tan Yılanların Öcü, Orhan Kemal'den Nazım Hikmet'le Üçbuçuk Yıl...»

bir çevreye söz etmek o çevrenin dışında kalmak demektir. Önce toplumunu tanımayan sanatçı hiçbir ortamın malı olmayacaktır. Hangi sanat dalında olursa olsun eğer bir görüş getirmek istiyorsak, önce sanatımızın imkânlarını sonra söz edeceğimiz çevreyi seçmemiz gerekmektedir. Her yeni, ilgi çekicidir. İyi veya kötü tepkiler görür. Türkiye'de pantomim yenidir. Olumlu veya olumsuz tepkiler görecektir. Bizim için önemli olan tepkileri olumlu hale getirmektir.»

• *Akademi — Batı*

Yine 5 Haziran 1969'da Bilecik gazetesinde ayrıca şunları da yazıyordu: «Genel kavram ile sanatımızda gözle görünür aşamalar yoktur. Onun temel nedeni de sanat olaylarının maddi ölçüler ile yeterince değerlendirilmemesi ve sanatçıların rahat denebilecek bir yaşam seviyesi bulamamış olmalarıdır.» Diploma verip salıverdiği genç insanlara, nasıl devam edebileceklerine dair tek bilgi ve yol göstermeyen Akademi öğrenimi sorumluları neler düşünür bilinmez bu konuda. Düşük ücretlerle yanlarında çalıştırdıkları, bir diploma ile kapı dışarı *ettikleri* bir genç adamın hazin sonuna bile gerekli ilgiyi gösterebilmekten yoksun kalmışlardır. Yazının başından beri, düşünce ve eylemleri ile *tanıdığımız kişi ile* kıvanacakları yerde, gerçek dışı yorumlarla kişiyi küçültmeye çalışmaktadırlar.

Kolbek, Bilecikten kalkıp yıllarını verdiği Akademiye gelmiştir kendi sonunu yaşamak için, herhal bir anlamı olmak gerekir bu davranışının.

«Batı'ya açılmış sanat kapılarımız yazık ki yanlış işlemiştir. Bir batı yaratıcılığının kök nedenlerini araştıracağımız yerde, tutmuş batı örneklerini uygulamaya yada taklit etmeye başlamışız. Bu da bunca yıllık geçmişi olan ulusumuzun sanat dünyasına indirdiğimiz darbeden başka bir şey olmamıştır. Sanatçı yaratacağı eserine kaynak olarak Batı'yı almış, kendini yormadan, hazır kalıplar üzerine eserini kurmuştur. Oysa gerçek kaynak, gerçek kültür kendi ulusunun içindedir. Medeniyet aktarmacı, taklitçi zihniyetle değil, araştırıcı, değerlendirici, bilimsel çalışmalarla kurulur. Ortaya konan eser ne kadar kişilikli (o ülkeye has) ise, o kadar kalıcı olur.» diyerek bir Akademi eğitimini eleştiriyordu yine aynı Bilecik gazetesinde.

• *Mimodram*

Kolbek Oyun dergisinde, «Mimodram, kelime sarfedilmeden yalnız jestlerin kullanıldığı dram» diye bir tanım yapıyor 1966'da.

7 Temmuz 1969 İstanbul gazeteleri: «Tanınmış pantomimci ve ressam Ergin Kolbek, dün Güzel Sanatlar Akademisi binasının çatısından kendini atarak hayatına son vermiştir. Bilecikli olan 28 yaşındaki Kolbek'in intihar sebebi henüz anlaşılamamıştır.

«Ressamlığından başka iyi bir pantomimci olan Ergin Kolbek yıllardır çeşitli sahnelerde gösteriler yapmıştı. Ergin, Bilecik'te *resim sanatının gelişmesi* ve gençlerin yetişmesi için de çalışmalarda bulunmuştu.

«Çatı katından elindeki çanta ile atlayan Ergin Kolbek'in *çantasının içinde Bilecik Noter*liğinden 1050.— liralık borcunun ödenmesini isteyen bir protesto ihbarnamesi çıkmıştır.»

• *Halk tiyatrosu*

Bilecik Halk Eğitimi Sosyal Geliştirme Derneği'ne mukavele ile bağlı «Bilecik Halk Tiyatrosu»nu kurmuştu Ergin Kolbek.

Konya, Ankara, İstanbul, İzmir, Kayseri olaylarının teşvikçisi iktidarın her olumlu davranış ve kişinin karşısına çıkan tutumunun, semirtip güven verdiği bağnaz kişilerin dayanılmaz baskıları, dernekten çıkartmaya, paralara el koymaya, tiyatroyu sabote etmeye ve nihayet tehdit mektupları yazıp kentten kovmaya yeltenecek dereceye varmıştı. Bu devrimci genç adam yalnız bırakılmıştı.

Değerli anısına saygıyla eğiliriz.

BASIN DİYOR Kİ

Kapitalistler bu cihada ne buyuracak ?

AMERİKAN emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri, Türkiye'deki tüm devrimci hareketlere karşı, ezilmiş Anadolu halkının dini inançlarını istismar ederek kitleleri kışkırtmayı çıkarlarının devamı için bir çare olarak görmektedirler. Bu kışkırtmaların aslında «geri tepen bir silah» olduğunu sosyalistler defalarca belirtmişler ve Türkiye'deki mutlu azınlığın kendi kuyusunu kazmakta olduğunu delilleriyle ortaya koymuşlardır.

Kayseri'deki son olaylarda da, dini inançları istismar edilerek kışkırtılan kitlelerin bir noktadan sonra kontrol elden kaçınca neleri ve kimleri hedef aldığı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kaldı ki bir süreden beri, islam kitleleri «mutlu azınlığa» karşı bizzat ümmetçi yazarlar tarafından açıktan açığa ve bilinçli olarak kışkırtılmaktadır.

İşte, Kayseri'de kışkırtılmış kitlelerin giriştiği zorbalık hareketinin ertesi günü ümmetçilerin bayrağı olan Bugün Gazetesi'nde Mehmed Şevket Eygi, organize ettikleri hareketin nihai hedefinin ne olduğunu açık seçik ortaya koymuştur. Hapse girmemek için kaçtığı Suudi Arabistan'dan yolladığı «Büyük Soygun» başlıklı yazıda Eygi aynen şunları yazmaktadır:

«Türkiye ekonomisi, ticareti, maliyesi acz içindedir, beceriksizlik içindedir, ihanetle karşı karşıyadır. Bu kafayla gidersek Nepal'den, Kongo'dan, Nikaragua'dan da geride kalacağız, e-laleme rezil olacağız.

Türkiye'yi bu hale kimler düşürdü? Hiç tereddüde mahal yok ki, ilericiler, devrimbazlar, batıcılar, masonlar, siyonistler...

Bunlar memlekette bir soygun düzeni kurdular. Halk fakr-u zaruret, yokluk ve sefaletle pençeleşirken bu haşarat kendilerine yüzme havuzlu, köpek mönü'lü, fuhuş yuvası lüks ve turistik oteller inşa ettirdiler.

Türk çocukları, kardan yolları tıkalı dağ köylerinde kızamık gibi basit bir illetten yüzlerce, binlerce ölürken bu putlu azınlık mikropları, karıları güzel görünsün diye Fransa'dan güzellik müstahzaratı, Elizabeth Arden kremi, ruj, oje, pudra, bikini mayo ve seksolojik malzeme ithal ettiler.

Türk halkının milyonlarcası, sefil gecekondularda parya hayatı yaşarken; bu reziller Hilton'larda, Büyük Efes otellerinde Avrupa fahişelerine strip-tiz yaptırıyorlardı.

İkinci Cihan Harbinden beri bir yığın milyoner peydahlandı. Bunların kaçta kaçı helal ticaretle zengin oldular acaba? Bana sorarsanız dörtte üçü spekülasyonla, hileli işlerle, kaçakçılıkla, karaborsa ile, çürük çarık mal satmakla bu servetleri biriktirdiler. Çoğunun hayatlarına bakınız. Lüks, sefahat, içki, kumar, metresler, Avrupa gezileri, evde koca koca kurt köpekleri, geceleri kulüplerde, gazinolarda, pavyonlarda rezillikler...

Yabancı sermaye işi ise başka bir kepazelik. Diyeceksiniz ki, montaj sanayii kurdular. Kurdular da ne oldu? Arabanın motoru dışarıdan gelir, şasisi dışarıdan gelir, yüzde 90'ı dışarıdan gelir. Kaba işlerini de boğaz tokluğuna Ahmetler, Mehmetler, Hasanlar yapar. Parayı da Salamonlar, Mişonlar, Moizler, ve onlardan beter olan adı Türk, kalbi Türk düşmanı mason ve ilerici hainler kazanır.

Türk işçisi bulgurun yanına hoşaf bulamıyor. Ama Türk iktisadiyatını sömüren putlu azınlık haydutları, Büyük Efes Oteli'nde köpeklerine kuzu pirzolası yediriyorlar.

Daha bitmedi... Sırada bankalar var. Soygunun merkezi, genel karargahı onlar. Şu kadar memleket gezdim, dolaştım, şu kadar memleketin günlük gazetelerini, haftalık mecmualarını okur, radyolarını dinlerim, hiçbirinde bizdeki banka ilan ve reklamları gibi halkı aldatıcı, kandırıcı piyango kepazelikleri görmedim. Bizde banka soygun ve aldatması şaha kalkmış, dolu dizgin gidiyor. Halktan milyarlarca lirayı ikramiye vaadiyle mevduat olarak tırtıklıyorlar. Yüzbin kişiden birine uydurmasyon bir apartıman katı veyahut 10.000-20.000 lira ikramiye veriyorlar... Sonra topladıkları milyarları gazoz veya çiklet fabrikalarına, musluklarından şarap akan turistik otellere yatırıyorlar, fakir çiftçilere, esnafa fahiş faizlerle kredi veriyorlar. Böylece para babası plütokratlar gittikçe daha zenginleşiyor, fakirlerin ise gittikçe belleri daha fazla büküldüyor.

Hasta çocuklarına ilaç almak için 125 lirayı zimmetine geçiren küçük memura, yatalak annesine yedirmek için fırından ekmek çalan bedbaht küfeci çocuğa kaplanlar gibi saldıran bugünkü düzen, ne yazık ki, banka faizleriyle, ezici kredilerle, ticari spekülasyonlarla, ihracat - ithalat dalavereleriyle, beynelmilel çapta kaçakçılıklarla, şu fakir halkın sırtından milyonlar vuran mason, yahudi, ilerici, putlu, devrimbaz soyguncular diş geçiremiyor.

Doktrinlerinde faiz yasak olduğu halde marksistler, kapitalistlerle işbirliği, suç ortaklığı halindedirler. Komünist ve sosyalist gazetelerden hiçbirinde bankalar aleyhinde, faiz aleyhinde bir tek satır neşriyat göremezsiniz. Halbuki kapitalizmin temeli bankadır, faizdir. Sözde sosyal adalet taraftarı olan bu sahte halk dostları, kapitalistlerin önlerine attıkları birkaç yağlı kemik mukabilinde susarlar.»

Eygi'nin yazısında ortaya konan gerçeklere itiraz etmek mümkün müdür? Ne var ki, o da Aramco şirketinin himayesinde, «düzen değişikliği» paravanası altında Amerikancı bir ümmetçi düzeni öngörmektedir. Onun önerdiği düzen de halka karşıdır. Bunun içindir ki, kapitalistlerle sosyalistleri aynı potaya koymak gayretkeşliği içindedir. Sosyalist geçindikleri halde kapitalistlere dalkavukluk eden, çarşaf çarşaf ilanlar uğruna gerçekleri örtbas eden, bankalara, büyük kapitalistlere toz kondurmayan, üstelik sosyete sayfalarında kapitalistlerin çifkef hayatlarının, seksüel maceralarının methiyelerini yapan gazeteler yüzünden, sosyalist geçinip de yaşamlarıyla, tutumlarıyla kapitalistlerle aynı safta görünen batıcı - laik kapıkulu bürokratlar yüzünden Eygi gibi ümmetçilerin eline koz verilmekte, gerçek sosyalist savaşçıların kutsal kavgasına gölge düşürülmekte, sosyalistler emekçi halk kitleleriyle karşı karşıya getirilmektedir.

[illegible] KISAKÜREK KUMAR MASASINDA!

(Günaydın - 7.7.1969)

İlerleme mi Namussuzluk mu?

Yabancı sermaye, bizi dışarıdan sömürmek isteyen kuvvetlerin aleti olarak memlekete getirdiğinden fazlasını alıp götüren, milli ekonomiye zararlı bir vurgunculuk halinde gösterilmek isteniyor. Şunu açıkça bilmek lazımdır ki, yabancı sermaye hakkındaki aşırı görüşler, komünist rejimle idare edilen memleketlerde bile artık terkedilmiş, itibar görmeyen bir zihniyeti ifade etmektedir.

SÜLEYMAN DEMİREL
(Son Havadis - 6.7.1969)

■

Demirel'in dediği doğrudur. Batakta olana yabancılar kredi vermez! Biz yalnız muhalefete ve sol basına göre bataktayız. Türkiye'de hiçbir devirde bu kadar çok iş bir arada yapılmak değil, rüyası bile görülmemiştir.

FALİH RIFKI ATAY
(Dünya - 9.7.1969)

Yabancı sermaye işi ise başka bir kepazelik. Herifler bizimle alay ediyorlar. Yaptıkları fabrikalara bakın siz: Diş macunu, ciklet, gazoz, salça, bira, şarap, sabun, buzdolabı, çamaşır makinası, aspirin fabrikaları. Herifler Türkiye'nin sanayileşmesini isterler mi hiç? İstanbul'da yabancı sermaye tarafından yeni yapılan bira fabrikasını biliyorsunuz. Bu adamlar halkı eşek yerine mi koyuyorlar? Arpa suyunu içirip soyacaklar. Buna ilerleme değil, namussuzluk denir.

MEHMET ŞEVKET EYGİ
(Bugün - 9.7.1969)

ÖNEMLİ BİR MEMLEKET MESELESİ !

Fatma Tatari İstanbul'un zaman aşımına uğramayan güzellerinden biri. Geçen gün Büyük Kulüp'teydi. Cami biraz yıkılmış ama mihrap yerli yerinde, diyordu seyredenler. Kızı Ayfer Dedehayır ise Büyük Kulübün milattan önceki güzellerine meydan okuyor, meçli saçlarını döküyor, bikiniler giyiyor, güneşin altında çok rahat oturuyor. Kulübün bikinili kadınlarından biri de Nuyan Kalkavan, papatyalı sandalları da çok şık.

Size bir şey söyleyeyim mi, bazı çevreler zaman aşımının sosyetenin tarihinde bir eskime olacağını kabul etmek istemiyorlar nedense. Oysa otuz yıldır sosyete vitrininde hep aynı insanları seyretmeğe, hep aynı isimleri tekrarlamağa kimsenin tahammülü kalmadı artık. Büyük Kulübün en sansasyonel haberi Mübeccel Uman ile ilgiliydi geçen hafta. Zona hastalığına tutuldu. Geçmiş olsun. Başta Gülümhan Up, bütün yakınları bir an önce iyileşmesini bekliyorlar.

GÜL - PERİ
(Akşam - 6.7.1969)

ANT ● Haftalık Dergi ● Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACİ, DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sorumlu Müdürü: ALPAY KABACALI ● Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN ● İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL ● Tel.: 27 81 09 ● P. K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL Ankara Temsilciliği: Tel.: 13 40 20 ● Dizgi: ES - İN MATBAASI ● Baskı: VATAN

● Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A. Ş. — Cağaloğlu - İstanbul, Tel.: 27 38 54 ● İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL, Tel.: 27 89 49 ● Abone Şartları: Yıllık 44 Lira, Altı Aylık 22 Lira, Üç Aylık 11 Lira ● İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları yüzde 50 indirimlidir ● Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır ● Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruş'tan kabul edilmektedir